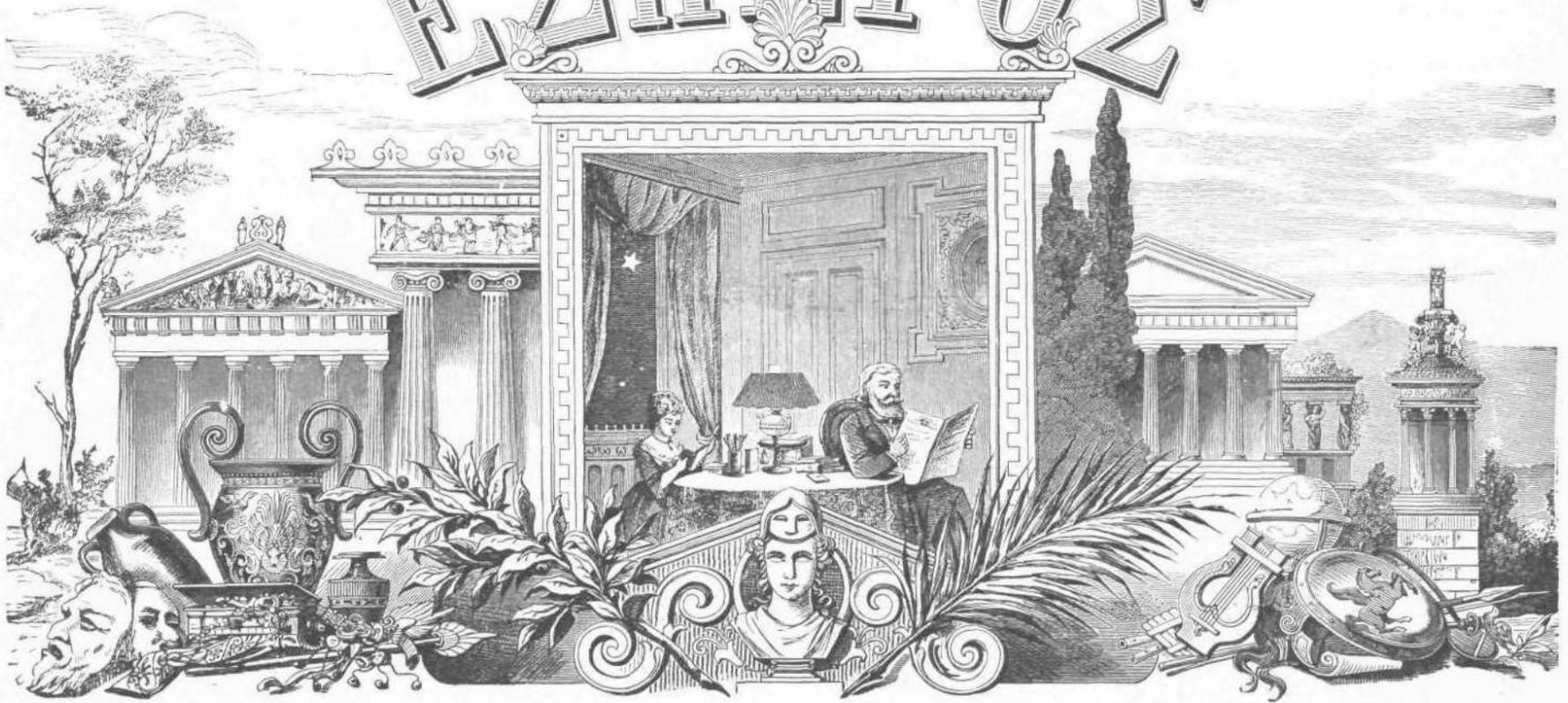

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΤΟΣ Η΄

Ἐκδίδεται
τῆ 1/13 καὶ 15/27
ἑκάστου μηνός.

◀ EN ΑΘΗΝΑΙΣ ▶

Τιμὴ ἑτησία προκληρ. ἄρ. 40
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ
φράγ. γρυσᾶ 40

ΑΡ. 185

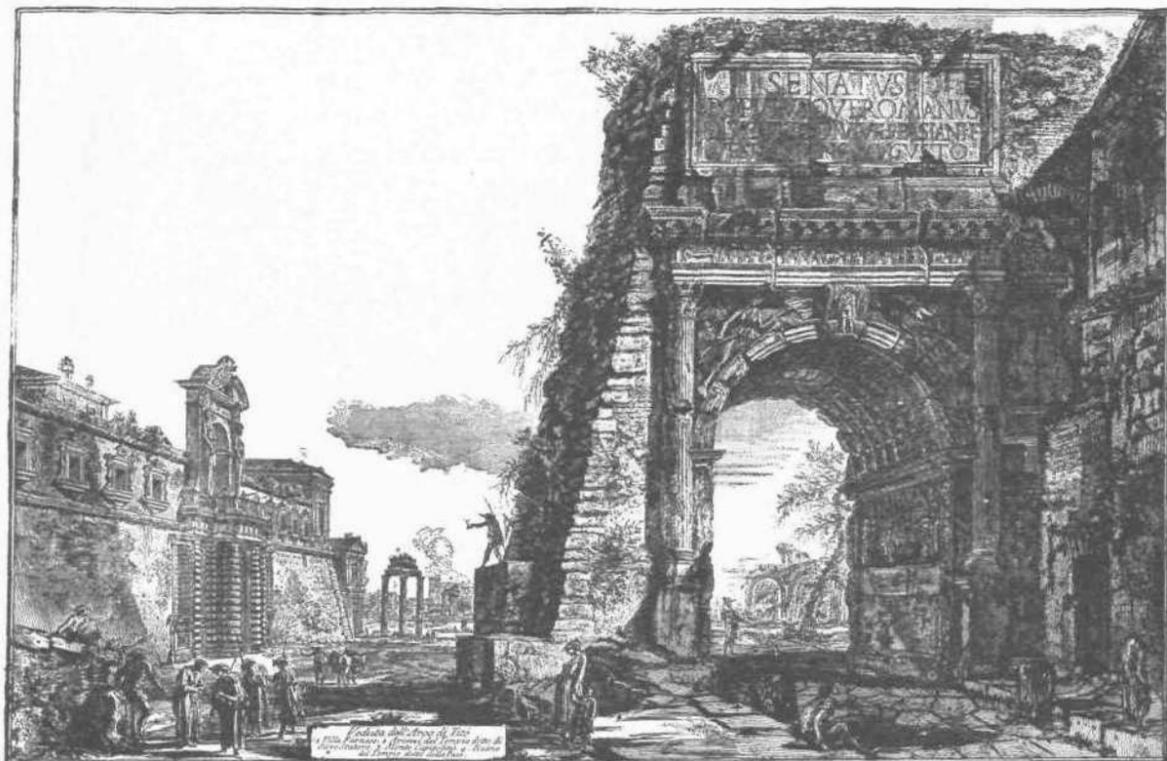
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ τέχνη ἐν Ῥώμῃ. — Ἀπὸ Λεβαδείας εἰς Ἀθήνας (ἐκ τοῦ ὀδοπορικοῦ ἡμερολογίου Γερμανοῦ φιλέλληρος). — Ἡ νέα πόλις Λα-Πλάτα ἐν τῇ Νοτίῳ Ἀμερικῇ. (Συνέχεια). — Δόρδον Βύρωνος ὁ Σιλὸς Ἄρλόλδος (Childe Harold). Ἄσμα τρίτον, ἐξελληνισθὲν ὑπὸ Ο. Ι. Π. (Συνέχεια). — Ἡ Λαμασκός. (Συνέχεια). — Ἡ δεσποινὶς Σκουδερεῖ. Ἱστορικὸν διήγημα μετὰ φράσαις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Λουκίας Ἀντωνοπούλου. (Τέλος). — Ὁ Ζωγράφος Ἰωάννης Φραγκῆσκος Millet καὶ τὰ ἔργα αὐτοῦ. — Ἡ πόλις Ζανζιβάρ ἐν

τῇ Ανατολικῇ Ἀφρικῇ. — Γνώμαι Συγγραφεῶν. — Ποίηαις. — Δάκρυ συγγενικὸν ἐπὶ τῆς πολυκλιαντοῦ κόρης Εἰρήνης Θ. Γαίκα. — Ἀπάντησις. — Νεκρικοὶ στίχοι ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς. — Λιάφρα. — Ὄραι σχολῆς.

ΕΙΚΟΝΕΣ

Ἡ ἀψὶς τοῦ Τίτου ἐν Ῥώμῃ. — Ἡ μικρὰ Λοκόμα. — Φορητῆ ἄμαξα τῆς Πάμπας. — Ὁ Γάλλος ζωγράφος Millet ἐν νεαρῇ ἡλικίᾳ. — Ἡ πόλις Ζανζιβάρ. — Ἡ ἑσπερινὴ προσευχὴ (εἰκὼν Millet). — Αἰθουσα οἰκίας ἐν Λαμασκῷ. — Ἀλλή ἑσωτερικὴ ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ.

Ἡ ἀψὶς τοῦ Τίτου ἐν Ῥώμῃ.

Η ΤΕΧΝΗ ΕΝ ΡΩΜΗΙ

(μετά εικόνας)

Οι πρώτοι Ρωμαίοι ήταν Έλληνες Άπυκοι. μεταβάντες εις την Ίταλιαν, ενθα ηπειρώθησαν δια των όπλων υπό των άρχων στρατών των Τυρρηών. Κατά τας δύο πρώτας εκατονταετηριδας από της ιδρύσεως αυτής η Ρώμη ήτο κυρίως πόλις τυρρηική, ή έτου όμως η πελαγονική τέχνη επεδρασε επί των Τυρρηών, η άρχιτεκτονική εν Ρώμη παρακολουθεί τά ίχνη των εν Μυκήνας και εν Τίρυνθι τεγνιτών, ώστε και εν Ίταλίε άπαντώμεν κατασκευήν τευχών πελασγικών ως εν Έλλάδι. Παραλαβούσα η Ρώμη την τέχνην ταύτην την μετερρύθμισε κατά τας ιδίας αυτής έμπνεύσεις και ούτως έσχηματίσθη βαθμηδόν η ρωμαϊκή τέχνη, ήτις προσεγγίζει εις τον δωρικών ρυθμόν.

Έθνην όμως τέχνην οι Ρωμαίοι δέν είχαν, διότι με όλην την εύφυιαν των και την εύγενή αυτών φύσιν, δέν ήδυνήθησαν να ιδρύσωσιν ήιον ρυθμόν πρωτότυπον. Έν τη τέχνη, εν τη φιλολογία και εν τη θρησκείη οι Ρωμαίοι υπέκυψαν εις την άκαταδάμαστον έπηρεσόν των Έλλήνων. Οι δοκιμώτεροι των Ρωμαίων συγγραφέων μεταχειρίσθησαν ύφος ελληνικόν και έκφράσαν Έλληνικώς τά έθνηνά αυτών έπη είναι άπήχησις του Όμηρου.

Την ελληνικήν χάριν ούδέποτε ήδυνήθησαν οι Ρωμαίοι να μιμηθώσιν, και τοσο παρατηρούμεν εις όλα τά άρχαία αυτών μνημεία, εν οίς και αυτοί οι κίονες δέν έχουν την χαρίεσαν μορφήν και σημασίαν, ην έχουν εν ταίς ελληνικώς μνημείοις.

Και εν άρχη μόν ήρκυντο οι Ρωμαίοι εις τυφήν της ελληνικής τέχνης άπομίμησιν μετά την πτώσιν όμως της Κερχηθόνης και της Κορίνθου, ότε η Ρώμη έπιουσίθη δι' έργων ελληνικών, η τέχνη αυτής εξώκειλε και η καθαρά χάρις των ελληνικών κοσμημάτων διεφθάρη υπό των παραδόξων, έπιτετηδευμένων και φαντασιωδών διακοσμήσεων του ρωμαϊκού ρυθμού. Ό σεμνοπρεπής δωρικός ρυθμός περιφρίσθη, και ό Ίωικός κίων άπώλειε την επιβήλλουσαν αυτού χάριν. Μόνος ο κορινθιακός ρυθμός εύρεν εν Ρώμη έδρασαν γόνιμον, και εις αυτόν τον ρυθμόν άνήκουσι τά μνημεία των ρωμαίων αυτοκρατόρων.

Πλείστοι όσοι ναοί ήσαν εν Ρώμη μόνος ό Δύρουστος άνεικίνισε δεκαοκτώ ναούς. Πανταχού ιδρύοντο βωμοί και ιερά προς ύποδοχην των αράων αλλά ψευδών θεών των Έλλήνων, ως έλεγον οι Ρωμαίοι, αλλά τά ιερά ταύτα, δέν είχαν την ζώνη και την χάριν των Έλληνικών, διότι οι Ρωμαίοι δέν είχαν την στερεάν λατρείαν και πίστιν, ην είχαν οι Έλληνες. Ούτω βαθμηδόν οι ναοί κατέρρευσαν και έπελθουσάν των καταστροφικών έπιδρομών των Γόθων και των Οθωνών και τά τελευταία μνημεία των χρόνων του Αυγούστου έξηραίνθησαν.

Έν των ώραιότερων μνημείων της άρχαίας Ρώμης είναι άναπτωχτός ό λαμπρός ναός, όν ό Άργίππας άνήγειρε τω Δί, και όστις σήμε-ον

είναι γνωστός υπό τό όνομα «Πάθεον». Τό οικοδόμημα τούτο έχει διάμετρον 132 ποδών, εξαιρέσει των τοίχων, οίτινες έχουνσι πχώς 19 ποδών συνδέεται τούτο προς σπόαν 100 ποδών μήκουσ, συγκαμμένη εν 16 μοσολιθων Κορινθιακών κίονων. Τό εύρύ οικοδόμημα έστεγάζετο υπό θόλου, έχοντας όσον ύψος και διάμετρον. Άλλ' άί αναλογία δέν είναι άρμονική, διότι τας καθέτους γραμμιάς πιείει ό θόλος. Τό έσωτερικόν του ναού τούτου είναι επιβήλλον εν τη απόστασει και τη μεγαλοπρεπίη του, και τούτο καθίστα τόν ναόν τούτον εν των ώραιότερων μνημείων εν τω κόσμω.

Τό άπειλι των μετά θάνατον ενέκειτο εν τω χαρακτήρι των σκεπτικών Ρωμαίων, διό και δέν ήδύναντο να έμπνευσώσιν άκούσιως διά την καλλιτεχνικήν διακόσμησην των νεκροταφείων των. Έπειθή όμως παρ' αυτοίς τό συγγενικόν αίσθημα ήτο φύσει άνεπτυγμένον. και οι υιογενεικιοί δεσμοί ιερόι και άπαρθαίστοι, τά νεκροταφεία αυτών ήσαν έκτεταμέναι νεκροπόλεις, και η Άππία όδος εν Ρώμη, η όδος των νεκροταφείων εν Πομπηί, περιείχον πάμπολλα μνημεία και τάφους λιλαξεύμενους εν τω βράχω. Τό ώραιότερον των τάφων τούτων, τό και καλώς διατηρούμενον, είναι τό μνημείον της Καικησίας Μετέλλας, συζύγου του Κράσσου, το όποιον πάντες οι τήν Ρώμην έπισκεψέντες είδον άνκμφριβόλωσ.

Τά μέγαρα της Ρώμης επί των ύπάτων και των αυτοκρατόρων ήσαν πολυτελέστατα, δίο και δέν διεσώθησαν μέγιστη ήμών. Γνωστόν είναι τό χρυσούν άνάκτορον του Νέρωνος, τό όποιον όμως ενέφανε ηδη την παρακμήν της τέχνης. Άπέναντι των οικοδομών τούτων, πόσον σεμνός και μεγαλοπρεπής είναι ό έπί της άεροπόλεως τών Άθηνών Παρθενών, τό άριστοώργημα τούτο της Έλληνικής άρχιτεκτονικής!

Οι Ρωμαίοι ιδίως εξείχον εις την άνιγερσην θριαμβευτικών άψίδων, ών μία των καλλιτερων και μέγχι σήμερον διατηρουμένη είναι ή «Άψίς του Τίτου» (όρα την εικόνα). Η άψίς αυτή είναι όλη εν πεντελησιών μαρμάρου άί πτερωτάί νίκαι, άί κομωούσι τας γωνιάς αυτής, έμφάνουσιν την σημασίαν της και άναφέρουσι μετά των έσωτερικών γλυφών της ζωοφόρου και των τοίχων την ιστορίαν της κατακτήσεως της Ίουδαίας.

Η άρχιτεκτονική των Ρωμαίων εξετελεσε και έτερα έργα, διεγειροντα των θαυμασμών ήμών, θέατρα, άρμιθέατρα, ύδραγωγεία, γυφύρας και λουτρά. Μεταξύ των έργων τούτων κατέχει πρώτην θέση διά τό ταμνηρόν και μεγαλοπρεπές της οικοδομής τό Αμφιθέατρον του Φλαβίου. Τό γνωστόν υπό τό όνομα του Κολοσάίου. Τό εύρύ τούτο άμφιθέατρον είχε μήκος μόν 620 ποδών, πλάτος 513 και ύψος 157, ήδύνατο δέν να περιλάβη μέγχις 80 χιλιάδων θεατών (Η εικόνα εν τω έπομηνεώ τωχει).

Έπειθή περί τέχνης ό λόγος σημειωτέον ένταυθα ότι εν Ρώμη ούδέεις ποτε άνεφάνη κατά την άρχαιότητα έξοχος ζωγράφος. Τρεις αιώνας πρό Χριστού ό άρχηγός της οικογενείας των Φλαβίων έλαβε τό τιμητικόν όνομα του pictor (ζωγράφου), αλλά την τεχνικήν ταύτην εξήσκει κατ' άλλόκοτον τρόπον' είχε δηλ. δούλους, οίτινες εξετελουν τάς εικόνας, ως άναφέρουσιν ότε

Πλίνιος και ό Κασσιόδωρος. Φαίνεται ότι κατ' ίκείνους τους χρόνους εν Ρώμη ό ζωγράφος δέν εξετιμάτο δια την αξίαν των έργων του. άλλα διά τό παρτιχόμενον ύπ' αυτού πόσον των εικόνων. Ησαν όμως οι Ρωμαίοι μέγχοι συλλογιστές εικόνας' ή Μάρκελλος εξέθηκε κατ' την θριαμβευτικήν του εν Ρώμη είσοδον πολλές εικόνας, ως έφερον εν Συρακούσων. Ό δέ Πλούταρχος άναφέρει ότι αι εικόνας και τά ύγάζματτα, τά ύποία μετακομίσθησαν υπό του Παύλου Αιμιλίου εν Μακεδονίας άπετέλουν φορτίον 250 άμαξών, και ότι ή περιλασις αυτών δια των όδών της Ρώμης διήρκετεν όλόκληρον ήμέραν. Πολλοί ήσαν εν Ρώμη οι ζωγράφοι κατά τους χρόνους της άκμης, άλλ' όλοι ήσαν Έλληνες Έλληνες ήσαν έπίσης και οι τας τοιχογραφίας της Πομπηίας εκτελέσαντες.

Συνέλοντι δ' ειπίειν, ότι η Ρώμη έμεγαλούργησεν εν ταίς τέχναις, εν τη φιλολογία και εν αυτή τη θρησκείη, ήτο προτόν ξινον, προτόν των λαών, ως καθυπέταξε και ιδίως προτόν της Έλλάδος, ην άντέτασε και έλήθησεν.

ΑΠΟ ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ

(Έκ του έδιωρισμένου ήμερολογίου Γερμανού φιλέλληνας)

Πρό δύο περίπου έτών ό εν Άλη της Γερμανίας διαμένων διαπρεπής λόγιος κύριος Ίωάννης Μυλλερως εξέδωκε πε ιγραφήν της ανά την Έλλάδα περιηγησίας του. Τό βιβλίον, γεγραμμένον εν γλώσση εύλήπτω, ενεποιήσεν έντόπως εν εύρωπαίους κύκλους και άνεγνωσθη απλήτως, διότι αι του έμβριθούς επιστήμονος παρατηρήσεις και περιγραφαι της χώρας και των ήθών και ήθιμων των κατοίκων βασιζόνται επί επισταμείων μελετών και επί των ιδίων του γράφοντος άντιλήσεων. Μεταφράζωμεν έκ του βιβλίου τό έννατον κεφάλαιον, τό επγραφόμενον «Από Λεβαδειας εις Αθήνας».

Ηδη ό ήλιος είχε δύσει και κώτος έκάλυπτε την όδόν, ότε άφιχθήμεν εις την πόλιν (την Λεβαδειαν). Η κατοικία του έπαρχου, ής την διεύθυνον είλθόντες, έκειτο εις τό αντίθειτον μέρος, και ή απόστασις, ην είχομεν να διανύσωμεν, δέν ήτο μικρά. Πρό της θύρας της οικίας υπεδέχθησαν ήμās δύο νεαρύ κορρύ φορούσαι εύρωπαϊκά ένδύματα. Ταύτας ήρώτησα περί τό κυρίον έπάργον. Αι κορρύ μενιδώσαι μοι απάντησαν ότι δέν έννοούσι την άρχαίαν και επιστημονικήν γλώσσαν, ην ώμίλουσ, και ότι ώφειλον να μεταχειρισθώ άπλουστεραν γλώσσαν, έάν έπεθύμουσ να γείνωσ καταλήπτως εις αυτές. Έν τοσούτω αύται μοι άπέτεινον διαφόρους ερωτήσεις, τίς ήμην, πόθεν ήρχόμην, τί ήθελον παρὰ του έπαρχου κ τ. λ. Έν τω μεταξύ ενφανίσθησαν πρό της θύρας άνήρ και γυνή μισήλιαι, οίτινες εύγενώς με προσεκάλεσαν να πλησιάζω, και μοι είπον ότι δυστυχώς ό έπαρχος δέν εύρισκετο εν τη οικίη άλλ' ότι μετ' όλιγων θα ήρχετο. Έν τη οικίη εύρωμεν τον έξεστη υϊόν του έπαρχου,

όστις λίαν φιλοφρονώς προσέφερεν ήμιν κάθισμα.

Μετ' όλιγον άφιχθη και ό έπαρχος, όστις έφόρει το ήθνικόν ένδυμα, μετ' άλλων τινος κυρίου, όν μοι έπαρουσίασαν ως τον άτυνυμόν, όστις μετά τινος φιλοφρονήσεως άνεχώρησεν. Ό έπαρχος διάταξε τότε να παραθέσωσι τό δείπνον, όπερ έγω δεύτως έτίθησα. Άποστρεθείς εις τον έτοιμασθεντα μοι κοιτώνα έκούμην αναπτυκτωκάττα, διότι μετά τον κοινώδη της ήμέρας δρόμον είχαν μέγχλην άνάγκην ύπνου.

Την έπομηνύ πρωίαν έπισκέφθην τό περίφημον άντρον του Τροφονίου. Ό έπαρχος μοι έδωκε χωροφύλακα ως οδηγόν, όστις με συνώδευσσε μεχρής όρμητικώ τινος χειμάρρου, της άρχαίας Έρκυνης, παρὰ τό όποιον κείται διάφοροι έκκοκυσταί του βάρβακος μηχαναι, διότι η Λεβαθεία είναι τό κέντρον της βιομηχανίας του βάρβακος. Άρ' ού διεβήμεν ευλίην γέφυραν, υπό την όποιαν έρρεν όρμητικός ό χειμάρρος, εύρήθημεν έν θέσει μαγευτική και ρωμαντική καταλληλοτάτη να έμποικη προληπτικας ιδεας εις τους άρχοντας. Έν τω βράχω είναι λελαξεύμενον τετράγωνον σήληιον κατόπιον ότών και έδρών, περί του σκοπού του όποιου οι λόγοι διαφωνούσιν. Πλησίον του σήληιου τούτου εύρηται στενή όπή οδηγούσα προς ύπόγειον άντρον, τό όποιον ο λαός ονομάζει ήμερον έτι τό άντρον του Τροφονίου. Τούτο όνομα καταρχηστικώς, καθότι τό άληθές άντρον του Τροφονίου με τό περίφημον κενάτιόν του εύρίσκεται επί του όρους, ως άναφέρει και ό Παυσασιος, όστις (έν βιβλ. 9,39 κ. έξ.) λέγει. «Εστι δέ τό κενάτιον υπέρ τό άλσος έπί του όρους. Κρηπίς μόν εν κύκλω περιβεβηληται λίθω λευκώ, περίοδος δέ της κρηπίδος κατ' άλλαν την έλαχίστην έστίν, ύψος δέ άποδύουσα δύο είναι πήχεις κτλ.»

Έξεληθοντες του σήληιου άνέβημεν τό δυσβατόν όρος, τό όποιον φέροι σήμερον τό όνομα του προφήτου Ηλία. Η κορυφή αυτού στέφεται δια φραγκικώ φρουριού. Ό Λουδοθικός Ρόσος ύποθέτει ότι εις τά τείχη του φρουρίου τούτου κλύμπεται η άρχαία είσοδος του άντρον.

Κατά προτροπήν του έπαρχου διενούμησιν να επισκεψθώ τό χωρίον Σκριπού, παρὰ τό όποιον κείται τά έρείπια του Όργουμού, ένθα ήλπίζον να συναντήσω και τον διάδαστρα Σχλίεμαν, όστις επείχει εις άνασκαφάς. Άλλά δυστυχώς ό χρόνος μου ήτο στενά μεμετρημένος, και ούτω παρήτησα τό σγέδιον τούτο, δι' ό και κωτόπιον μετεμελήθη.

Μετά μισημέριαν έπεθην εν Λεβαδείη του λεωφορίου, όπως μεταβώ εις Θήβας. Η χώρα από Λεβαδειας μέχρη του Κιθαϊρώνας είναι πεδινή' οι άγροί εύρίσκονται εν άρίστη καταστάσει και άποδεικνύουσι τό εργατικόν των κατοίκων. Περί τας 8 τό έσπέρως άφιχθήμεν εις Θήβας. καθ' ήν άκριβώς ώραν έσήμκινεν η άποχώρησις.

Έξ όλων των πόλεων της Έλλάδος, έκτός της Κορίνθου, αι Θήβαι είναι η πόλις ήτις ύπέστη τας περισσότερας περιπέτειας από της άρχαιότητος μέχρη των σημερινών χρόνων. Άφίνοντες την άρχαίαν ιστορίαν από της μυθολογούμενης έκστρατειας των Έπτά επί Θήβας μέχρη των χρόνων του Άλαρίγου, μεταβαίνουμεν εις τον μεσαιώνα, ότε αι Θήβαι εν άρχη του δου αιώνας

ήσαν η πλουσία και πολυάνθρωπος πρωτεύουσα του βυζαντινού αθηματος της Έλλάδος, περιλαμβάνοντας την κεντρών Έλλάδα υπό Αττικής μέχρη της Αιτωλίας και την νήσον Εύβοιαν. Η άκμή αυτη των Θηβών διήρκεσε μέχρη του έτους 1147, καθ' ό ό βασιλεύς των Νορμάνων Ρογήρος ό Β' εν Σικελίας επεχείρησεν έκστρατείαν κατὰ της Έλλάδος και έκυριευσσε μετά την Κορίνθον και της Θήβας, ως παρεδωκεν εις την λεπλυσίαν.

Έκ Θηβών οι νικηται παρελαβον μεθ' εκουτων και πολλούς αιχμαλώτους, εξ ών πλείστοι όσοι ήσαν ύφανατι μεταξάτων ύφασμάτων, διότι η βιομηχανία των ύφασμάτων τονων ήμαζε τότε εν Θήβαις. Οι Θηβαίοι ούτοι ύφανατι δέν άπεδόθησαν ούδέ μετά την συνομολόγησιν της είρήνης, άλλ' ό βασιλεύς Ρογήρος άπόφασεν αυτούς παρὰ τό Πάνορμον της Σικελίας και διενήργησε δι' αυτων την είταγωγην των μεταξοκωλήτων εις την Σικελίαν, ήτις μέγχλω εύρηγηθήσθη κωτόπι εν της βιομηχανίας ταύτης.

Μ' όλην την λεπλυσίαν η πόλις των Θηβών δέν παρήκαμεν ένταλω, άλλ' έλαβε νέαν άνάπτυξιν βραδυτέρον. Τούτο καταφανεται εν της εκθέσεως του Ίστανού Ίσραηλίτου Βενιαμίν Τουδέλα, όστις είκασιν έτη μετά την εισβολήν των Νορμάνων περιηγήθη την Ευρώπην και την Ανατολήν μέχρη Άραβίας και Περσίας, όπως μελετήσχη εις του σύγγηγος τον αριθμόν και την κατάστασιν των διαφόρων έβραϊκών κοινοτήτων. Κατά τό έτος 1170 ήλθεν ό περιηγητής ούτος και εις την Έλλάδα, και εν τω έβραϊστί γε ραμμένω ήμερολογίω αυτού γράφει περί Θηβών. «Από Κορίνθου είναι τριών ήμερών όδοιπορία μέχρη Θηβών, μέγχλης πόλεως, εν η ζωσι διασίλιου έβραίοι, οίτινες είναι οι καλλίτεροι κατασκευασταί μεταξάτων και πορφυρών ύφασμάτων εν τη χώρα των Έλλήνων. Μεταξύ αυτών εύρίσκονται και σοφοτάτοι του Τάλλμου διδάσκαλοι, οι έξοχωότεροι του αιώνος των. Διακρίνονται επί σοφία ό μέγχις ραββίτινος Άαφών Κυταός και ό αδελφός αυτού ραββίτινος Μωούσης, ό Ηλιας Θερτίτος και ό Ίοκταν. Ούδέεις δύναται να παραβληθή προς αυτούς εν όλη τη Έλλάδι εκτός των ραββίτινων της Κωνσταντινούπολεως.

Επί μίαν όλην γενεαν αι Θήβαι μετά την εισβολήν των Νορμάνων έμειναν άπληλαγμέναι, πάσης έπιδρομής, ύπεφερον δέ μόνον εν της βαρυτάτης φορολογικής πιέσεως των βυζαντινών τοποτηρητών. Έν έτει 1204, άκριβώς καί' όν χρόνον η Κωνσταντινούπολις υπέκυπτε εις τας έφοδους των λατινών Σταυροφόρων, έκυριεύθησαν και αι Θήβαι υπό Έλληνος όπλαρηγηού, του Λένοντος Σγούρου. Ό φιλόδοξος ούτος άνήρ, καταγόμενος εξ έπισήμου οικογενείας του Ναυπλιου, έπέθετο ν' άποκτήσχη ήγεμονίαν εν Έλλάδι, καθ' ην έποχην μετὰ την πτώσιν της ανατολικής ρωμαϊκής αυτοκρατορίας διάφοροι έσχυροί άρχοντες καταλήμβανον πόλεις και έπαρχίας της Έλλάδος. Άλλ' οι φράγκοι ίπποταί υπό την άρχηγίαν του κόμητος Βονιφατίου της Μομφερράτης, όστις μετά τον χωρισμόν της βυζαντινης αυτοκρατορίας έλαβε τό βασίλειον της Θεσσαλονίκης, άντέστησαν κατὰ του Σγούρου, όστις ού μόνον τας κτήσεις ήναγκάσθη ν' άποδώσχη άλλλ και τον θάνατον εύρεν εν αίματηρξ συμπλοκή.

Οι κάτοικοι των Θηβών και των Άθηνών παρέλαβον οικειοθελώς τας πόλεις των εις τους Φράγκους, και άμφοτέραι αι πόλεις αύται μετά της Αττικής και Βιωτίας περιέλλονται εις την έξουσίαν του ίπποτου Όθωνος De la Roche, ως υποτέλους του βασιλέως Βονιφατίου Έν τη ιστορία των δύο τούτων ενδόξων χωρών της Έλλάδος έρχεται ηδη νέα έποχή.

Ό Όθων De la Roche, κρυφής ανεξαρτητος μετά τον θάνατον του Βονιφατίου, εξέλεξεν ως πρωτεύουτάν του τας Θήβας, την δε Ακροπόλιν των Άθηνών ώρισεν ως στρατιωτικόν προπύργιον. Χρόνοι εύημερίας διέτληον επί της Αττικής και Βιωτίας επί της ήγεμονίας του Όθωνος και των διαδόχων αυτού. Ό ελληνικός λαός, άπληλλάγη πάσης θρησκευτικας και δεσποτικής πιέσεως και εξησφαλίσθη κατὰ πάσης έθρικης έπιθέσεως. Το έμπόριον άνεπτύχθη, η καλλιέργεια των άγρών προώδεσε, και άφρόδως δύναται τις να είρη ότι αι παιδαίες της Βιωτίας και της Αττικής, μετά τους ενδόξους χρόνους της άρχιότητος, ούδέποτε εύρίσκονται εν άνθρωπότερη καταστάσει ή υπό την ήγεμονίαν των φράγκων δουκών. Ό Ιστορικός Έρτζεβεγ εν τη ιστορία της Έλλάδος μετά τον μεσαιώνα (2, 235) λέγει. «Η χώρα ενάλυπτετο υπό χωριών ύδραγωγεία και δεξαμεναι παρέχον εις τας σημερον ζήρας και άγόνους έπαρχίας εύφώραν Έλαιαι, άμυγδαλεια και συκκι έμ γνήστον μετὰ άμπελων, και δένδρα ύπωροφόρα έκάλυπτον γην. ήτις σημερον έλλείπει υδάτος μόνον ίσχυρν τροφήν παρέχει εις τά ποιμένα νομάδων ποιμένους. Ό βάρβαξ, η μετάξχη κα τά δε,ματα της Βιωτίας και της Αττικής ού μόνον εν τω ίσωτερικώ έπωλούντο, άλλλ και εν ταίς άγοραίς του έξωτερικού μέγχλης έχαιρον ύπολήψους' αι έμπορικαι πόλεις της ήγεμονίας άνέπτυσσον μέγχλην δραστηριότητα και ήσαν τό έντεκνήριον έμπορίων εξ όλων των μερών του κόσμου».

Η άκμή όμως αυτη έσχεν άπότομον τό τέλος της, ότε εν έτει 1311 ό τελευταίος Γάλλος δούξ των Άθηνών, Ουαλτέριος της Βριέννης, ήττήθη παρὰ των Καταλάνων και έφονεύθη. Η ήγεμονία μετεβη εις χείρας των Καταλάνων, ών η άρχη ύπήρξε κωστροπτικωτάτη, μέχρης ού εν έτει 1387 ό εκ Φλωρεντίας Άκασιούλης κατέλυσε αυτην δια παντός νικήσας τους Καταλάνους κατὰ κράτος.

Ό Ακασιούλης, ό ιδρυτής της τελευταίας εν Έλλάδι φραγκικής δυναστείας, εξέλεξατο ως πρωτεύουσαν του τας Αθήνας, και από της έποχής ταύτης η σημασία των Θηβών ήλλατώθη. Η σημερινή πόλις των Θηβών κείται άκριβώς εν τη θέσει, εν η εύρίσκεται επί Πανασαίου, δηλ. επί κλιτύος της Καθμείας, λόφου έκτεινομένου από νότου προς βορράν. Δύο είναι αι κεντρικώτεραι αυτής όδοι, φέρουσαι τά όνόματα του Πινδάρου και του Έπαμενώνου. Αι οικίαι είναι μάλλον μικραί, οι δέ κάτοικοι της πόλεως άνέρονται μετά των δύο προκαστειών εις 6 χιλιάδας ψυχών.

Την πρωίαν της μετά την άφιξήν μου ήμέρας κατέτριψα εν τινι καφενειώ, όπου με συνώδευσεν ό περιπονητικώτατος και φιλόξενος έπαρχος. Έν τω καφενειώ τούτω είδον τας κυριώτερας της πόλεως άρχας και πολλους αξιωματικούς του ίππικου, άνδρας επιβήλλον έχοντας τό παρόστημα.

Μετά μεσημέριον δὲ ἐξεδραμον περὶ πρὸς τὸ χωρίον Πυρί. Ἡ ἡμέρα ἦτο ὥραία, ὁ οὐρανὸς καθαρὸς, οἱ ἄγριοι ἦσαν καταπράσινοι, καὶ ἐν αὐτοῖς ἔβασκον ἵπποι, βρέες καὶ πρόβατα. Ἡ Βοιωτὴ εἶναι καὶ σήμερον ἐστὶ ἡ εἰς βοσκὰς πλουσιωτέρη ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος· εἰς ὁποῦς ὅμως δὲν εἶνε πλουσιώτα, διότι ἐκτὸς τῆς συκῆς τὰ λοιπὰ δένδρα δὲν εὐδοκίμουσαν ὄσον εἰς ἄλλα μέρη. Περὶ τὸ εὐσπέρως ἠτοίμασα τὰ τῆς ἀναχωρήσεώς μου, διότι τὸ ἀπὸ Θηβῶν εἰς Ἀθήνας λεωφορεῖον ταξιδεύει τὴν νύκτα καὶ τοῦτο πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ καύσωνος τῆς ἡμέρας. Ἄλλ' ἐν μὲν Ἀπριλίῳ ὁ καύσων δὲν εἶναι ἀκόμη ἀόριστος, καὶ μέλλεται τὴν νύκτα ἐκίνην εἶχουμιν ἕνεκα τοῦ πνεύματος βορρᾶ ψυχρὸς ἀραιῶν. Ἡ νυκτερινὴ ὀδοπορία εἶναι διὰ δύο λόγους δυσχερῆς: τὸ μὲν ὅτι τὸ πρῶν ἡ κόπωση καὶ ἡ ἀσπὴν διαθέτουσι δυσθύμως τὸν περιηγητὴν, τὸ δὲ ὅτι τῷ ἀποκρύπτονται αἱ καλλοναὶ τῆς φύσεως καὶ τὸ γρηκιὸν τῶν τοποθεσιῶν. Περὶ τὸ λυκωνεῖς διελθόμεν τὸ Θριάσιον πεδῖον, καὶ ἀφίγμεθα εἰς Δαφνίον, ὅπου ἐπίομεν εὐεργετικὸν θερμὸν καφέν. Κἀμφαντες ὀλίγον τὴν ἱερὰν ὁδὸν εἶδομεν αἰρῆνης φαιτίζομένην ὑπὸ τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου τὴν στιγμήν τῶν ἐν Ἀθήναις βασιλικῶν ἀνακτόρων, καὶ ἐγὼ ἠσθάνθηον τὴν χάριν, ἣν ἠσθάνοντο οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι, ὅτε περιπέτυσαντες τὸ Σούιον εἴλεπον μακρόθεν ἀκτινοβολοῦσαν τὴν αἴχμην τοῦ δόρατος τοῦ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως ἀγάλματος τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς. Ἐχαίρεισα μακρόθεν καὶ ἐγὼ μετὰ συγκινήσεως τὴν ἀγαπήτην πόλιν, ἣν εἴλεπον πάλιν μετὰ ἀπουσίας τριῶν ὄλων ἐβδομάδων.

Ἀλλὰ δὲν ἀφελήθησαν μόνον οἱ ἐπιχειρηματῆται. Καὶ οἱ ἀρχιτέκτονες, οἱ κτίσται καὶ ἐργολάβοι οἰκοδομῶν ἐπλήρωσαν τὰ βαλάντια τῶν. Αἱ ἀπαιτήσεις τῶν ἀρχιτεκτόνων ἰδίως, οἵτινες ἀναλαμβάνουσι πολλὰς καὶ ἐργολαβικὰς μίαν οἰκοδομὴν, εἶναι ὑπερόχιοι. Ὑπάρχει ἀρχιτέκτων Βελγὸς, κερδίτης ἐν δικαστηρίῳ τεσσάρων ἐτῶν, ἰσχυρὸν (τέσσαρα) ἑκατομμύρια φράγκων. Βελγίως ἐν Βελγίῳ διαμένων ὁ ἀνὴρ οὗτος δὲν θά ἐκέρδιζεν ἐν ὅλῳ τῷ βίῳ τοιοῦτον ποσόν. Ἀνεξήγητον φαίνεται κατ' ἀρχάς, πῶς εὐρέθησαν τόσα πλῆθη πρὸς ἀνέγερσιν τοσούτων οἰκοδομῶν. Τὸ αἰνίγμα τοῦτο ἐξηγεῖται ἄρα μεταβῆ τις εἰς τὰ πρόβουρα τῆς πόλεως. Ἐκεῖ βλέπει ἀτελείωτον σειρὰν πλινθοποιεῶν, κλιβάνων, μηχανημάτων κτλ., τὰ ὅποια νυκθημέρον εὐρίσκονται εἰς κίνησιν, παράγοντα ἐν ἀφρονίᾳ τὰ χροιάδη ὕλικά.

Δύο τῶν ὀρειοτέρων οἰκοδομημάτων τῆς νέας πόλεως εἶναι τὸ Διοικητήριον καὶ τὸ Μουσεῖον, περὶ τὸ ὁποῖον σχηματίζεται ἐκτεταμένος κήπος. Ὁ κήπος οὗτος ὀριστάτω καὶ πρὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς πόλεως, καταλαμβάνει δὲ ἕκτασιν ἑκατὸν στρεμμάτων. Τὰ δένδρα ἡλικίας εἰκοσίων ἐτῶν εἶναι ἀναπτυγμένα καὶ πρὸ πάντων οἱ εὐκαλύπται, δι' οὓς φαίνεται προσπορώτατον τὸ ἔδαφος. Τὸ Μουσεῖον εἶναι ἱστορικόν, ἐπιστημονικὸν καὶ προϊστορικόν, ἡ σύστασις δὲ αὐτοῦ ὀφείλεται εἰς τὸν λόγιον Φραγκίσκον Μορίνον, ὅστις ἐν ταῖς διαφόροις αὐτοῦ περιηγήσει, συνέλεξε σπουδαιότατα ἀντικείμενα προϊστορικά, δι' ὧν ἀποδεικνύεται ἡ ὑπαρξὶς ἀνθρώπων ἐκλειψάντων πρὸ πολλοῦ ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς. Ἡ Κυβέρνησις ἐφάνη λίαν γενναῖοδωρος πρὸς τὸν ἐπιστήμονα τοῦτον, διότι οὐ μόνον μισθὸν γενναϊότατον ὤρισεν αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ μέγαρον περικαλλῆς παρὰ τὸ μουσεῖον τῷ ἀνίγειν. Τὸ μουσεῖον τοῦτο εἶναι διὰ τὴν ἀρχαιοτάτην ἱστορίαν τῆς νοτίου Ἀμερικῆς μεγάλως σπουδαιότατος.

Ἐπιλείπεται ἡμῖν νὰ ἐξετάσωμεν ἤδη τὰ περὶ χώρα τῆς πόλεως, δηλ. τὴν χώραν ἐκίνην, ἐν ἣ τρέφονται αἱ μυριάδες τῶν κτηνῶν, αἱ ἀποτελοῦσαι τὸν πλοῦτον τῆς Ἀργεντινῆς ὀμοσπονδίας. Ἡ χώρα αὕτη, ἥτις εἶναι ὀλίγον ἐπιγνωστὴ τοῖς Εὐρωπαίοις, καλεῖται ἡ Πάμπας. Ταύτην θέλομεν ἤδη διακρίσει, ὅπως εἶδομεν καὶ θαυμάσωμεν τὸν τρόπον, δι' οὗ τρέφονται τόσα κτήνη, ὅσα οὐδὲ δύναται τις νὰ φαντασθῆ. Σημειωτέον ὅτι ἡ κτηνοτροφία εἶναι ὁ πλοῦτος τῶν μερῶν τούτων, καὶ χάριν αὐτῆς οὐ μόνον πόλεις ἰδρύονται, ἀλλὰ καὶ ἐντάσεις ἀπέραντοι κατοικοῦνται καὶ ἐκπολιτίζονται.

Ἀπὸ τὰ πρόβουρα τῆς πόλεως Βουένος - Ἀϊρες ἐκτείνονται ἀπέραντοι πεδιάδες, γνωσταὶ ὑπὸ τὸ γενικὸν ὄνομα τῆς Πάμπας, ἥτις εἶναι τρεῖς μεγαλειτέρα ὅλης τῆς Γαλλίας, διότι πρὸς δυσμὰς μὲν ἐκτείνεται μέχρι τῶν Ἀνδεων, πρὸς βορρᾶν δὲ μέχρι τῶν γαγκαντιῶν δασῶν τοῦ Τροπικοῦ καὶ πρὸς νότον μέχρι τῆς Πατογωνίας. Τὸ πρὸς βορρᾶν μέρος τῆς Πάμπας εἶναι τὸ θερμότερον, τὸ κεντρικὸν μέρος τὸ εὐφωρότερον καὶ τὸ πρῶτον κατοικηθὲν, τὸ δὲ πρὸς νότον τὸ ἀγρωστότερον καὶ μᾶλλον ἔρημον. Ἀπανταχοῦ ὅμως ἐπικρατεῖ ἡ αὐτὴ φύσις· πεδιάδες ἄνευ πετρῶν, ἄνευ δένδρων, ἄνευ ὄρου, εὐφοροὶ μὲν ὅπου κατασκηνοῦσι τὰ κτήνη, χέρσοι δὲ, ὅπου ὁ ποὺς τοῦ ἀν-

θρώπου δὲν ἐπάτησεν εἰσεῖτι. Ἡ Πάμπας διασχίζεται σήμερον ὑπὸ σιδηροδρόμων, ὧν ἡ κατασκευὴ εἶναι καὶ εὐκόλος καὶ οὐκ πολυδάπανος ἕνεκα τῆς φύσεως καὶ τοῦ ὁμαλοῦ τοῦ ἐδάφους. Κατὰ μέσον ὄρον οἱ σιδηροδρόμοι οὗτοι κοστίζουν 70 χιλ. φράγκων τὸ χιλιόμετρον.

Ἄλλοτε τὸ μόνον μέσον τῆς συγκοινωνίας εἰς τὰ μέρη ταῦτα ἦτο ὁ ἵππος. Πρὸ εἰκοσίων ἐτῶν τὰ βαρῆα φορτία μετακομίζοντο διὰ κάρρων, ὧν οἱ τροχοὶ εἶναι οἱ πρῶτοι χαράζαντες δρόμους ἐν τῇ ἐρήμῳ ταύτῃ. Μετὰ τὴν κατασκευὴν τῶν σιδηροδρόμων αἱ ἄμαξαι αὐταὶ σχεδὸν ἐξέλιπον καὶ διατηροῦνται μόνον εἰς μέρη, ἐν οἷς αἱ σιδηραὶ βάραι δὲν ἰσοποθετήθησαν εἰσεῖτι (ὄρα τὴν εἰκόνα).

Ὁ ἵππος, ἀγνωστος ἐναυθα πρὸ τῆς κατακτῆσεως τῶν Ἰσπανῶν, εἶναι κοινότατος ἄφ' ἧς ἡμέρας ἐνεκαθιδρύθησαν εἰς τὰ μέρη ταῦτα οἱ Εὐρωπαῖοι. Ὅτε ἐν ἔτει 1535 ὁ Μενδόζας ἀπέβιβασθῆ ἐν τῇ θείσει, ἐν ἣ σήμερον καίεται τὸ Buenos - Ayres, ὅπως ἰδύσῃ πόλιν καὶ καταλάβῃ τὴν ἀπέραντον ταύτην χώραν, ἔφερε μεθ' ἐκαστοῦ πολλοὺς ὀπλίτας καὶ διαχιλίους ὀκατωσίδους ἵππους. Ἡ μεγάλη αὕτη ἐκστρατεία τῶν Ἰσπανῶν ὑπῆρξε δυστυχιστάτη, διότι οἱ μὲν ἄνδρες ἔπισαν σχεδὸν ὅλοι θύματα τῶν νόσων ἢ τῶν ἀγρίων κητοικῶν τῆς χώρας, οἱ δὲ ἵπποι ἐσκορπίσθησαν τῆδε κάκεισε.

Ὁ πολλαπλασιασμοὸς τῶν ἵππων τούτων ὑπῆρξε τὸσον ταχύς, ὥστε ὅτε ἐν ἔτει 1580 οἱ Ἰσπανοὶ ἤλθον ἐκ δευτέρου πρὸς ἰδρύσιν τῆς πόλεως Βουένος - Ἀϊρες, οἱ ἵπποι τῆς Πάμπας ἀνήρχοντο εἰς 50 χιλιάδας. Οἱ ἵπποι οὗτοι εὐρίσκοντο ἐν ἀγρίᾳ σχεδὸν καταστάσει, ἂν καὶ οἱ ἰθαγενεῖς κάτοικοι, ἐννοῦντες τὸ χρῆσιμον αὐτῶν, οὐ μόνον πρὸς ἱππασίαν τοὺς μεταχειρίζοντο, ἀλλὰ καὶ πρὸς τροφήν. Συνειθισάντες ἄπαξ νὰ ἱππεύωσιν, οἱ ἰγγωρίοι κατέστησαν ἐν βραχείᾳ ἄριστοι ἱππεῖς. Τόσον πολὺ δ' ἐγενικεύθη ἡ χρῆσις τῶν ἵππων, ὥστε ὁ διοικητὴς τῆς Βουένος - Ἀϊρες ἐσύστησε σταθμῶν ἵππων ἐν τοῖς προθύροις τῆς πόλεως πρὸς χρῆσιν τῶν ὑπαλλήλων τῆς ὁσάκις ἀνετίθετο αὐτοῖς ἐξωτερικὴ τις ἀποστολή. Ἡ κεντρικὴ Κυβέρνησις εὐρίσκειτο μέχρι τοῦ ἐτους 1776 ἐν Λίμα, πόλει ἀπερχοῦση χίλια μίλια τῆς Βουένος - Ἀϊρες, καὶ ὁσάκις παρίστατο ἀνάγκη νὰ δικασθῆ ὑπόθεσις τις, ὄλο ληρος συνοδεία ἐξήρχετο ἐφιππος τῆς Λίμας, ἀποτελουμένη ἐκ τῶν δικαστῶν, τῶν εἰσαγγελέων, τῶν δικηγόρων, γρηφίων καὶ κλητῶν, οἵτινες ἔφερον μεθ' ἐκαστῶν τὰ δικαστικὰ ἔγγραφα, καὶ ὅλα τὰ σύμβολα τῆς δικαιοσύνης. Ἄλλ' ἡ τοιαύτη κατάστασις δὲν διήρκει ἐπὶ πολὺ, διότι ἤδη τῷ 1781 ἐσύστηθη τὸ πρῶτον ταχυδρομεῖον, καὶ ἡ ἀλληλογραφία ἐγένετο δι' αὐτοῦ. Ἐμείναν μόνον οἱ εἰδηκοὶ ἀπεσταλμένοι τῆς κυβερνήσεως, οἵτινες ἐνίοτε διέσχίζον ἐφιπποὶ τὰς πεδιάδας πρὸς μεταφορὰν σπουδαίου τινὸς ἔγγραφου. Οἱ ταχυδρομοὶ οὗτοι ἦσαν ἐκτεθειμένοι εἰς τὰς ἐπιθέσεις τῶν ἀγρίων ἰθυγενῶν, οἵτινες δὲν ἤθελον νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὴν νέαν τάξιν τῶν πραγμάτων, ἔχοντες συμφέρον νὰ νείωνται τὰς γαῖας, ἐξ ὧν βαθυλήθων ἐξεδιωκόντο. Ἐκ τούτου προέκυψαν οὐκ ὀλίγα ἐριδὲς καὶ πόλεμοι συστηματικοὶ, διότι οἱ ἰθαγενεῖς δὲν ἐνόουν νὰ παραιτηθῶσι τῶν ἐπὶ τῶν γαιῶν δικαιοματῶν αὐτῶν. Ὁ πόλεμος οὗτος διήρκει ἐπὶ 140 ὅλα ἔτη, δηλ. ἀπὸ τοῦ

1740 μέχρι τοῦ 1880, ὅτε ἀπετελέσθη ἡ γενικὴ ἐξολόθρευσις ὄλων τῶν ἀγρίων φυλῶν, αἵτινες κατεῖχον τὴν Πάμπαν καὶ ἐνέμοντο αὐτὴν χωρὶς νὰ ἔχωσι δικαίωμα ἐξουσίας ἐπ' αὐτῆς. Βίβλιοι εἶναι ὅτι ἡ Κυβέρνησις προέβη ὀλίγον σκληρῶς εἰς τὴν ἐκδιώξιν τῶν πρῶτων τούτων κατοίκων τῆς Πάμπας, καὶ ὅτι τὰ μέσα, τὰ ὅποια πρὸς τοῦτο μεταχειρίσθη, ἦσαν μέσα αὐθαίρετα. Πλὴν ἄλλως δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γείνη. Οἱ ἄγριοι ἀπολέσαντες πᾶν ὅτι εἶχον περιήλθον εἰς τὴν ἐσχάτην ἐνδεια, καὶ ὀλόκληροι φυλαὶ εὐρέθησαν ἐστερημένοι τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου. Τότε ἡ Κυβέρνησις προέκηρυξεν ὅτι οἱ πολῖται δύνανται νὰ προσλθῶσι τὰ ἀσθενῆ ὄντα, τὰς γυναίκας καὶ τὰ παῖδια, ὅπερ καὶ ἐγένετο. Ἐννοεῖται ὅτι σκηναὶ σπαραξικάρδιοι ἐλάβανον χώραν, ὁσάκις μήτηρ ἠναγκάζετο ν' ἀποχωρισθῆ τὴν θυγατέρα τῆς ἢ τὸ μικρόν τῆς τέκνον. Ὅσα ἀθῶα πλάσματα περιήλθον εἰς χεῖρας καλῶν ἀνθρώπων, ἦσαν εὐτυχῆ. Μία τῶν εὐδαιμόνων τούτων κορασιῶν ἦτο ἡ λεγομένη Λοκόμα (ὄρα τὴν εἰκόνα), ἣν προσελάβεν εἰς τὸν οἶκον ἐξ οἴκου ἡ

Ἡ μικρὰ Λοκόμα.

κόμησα Amelot, Γαλλὴ καὶ συζυγὸς τοῦ τότε πρεσβευτοῦ τῆς Γαλλίας ἐν Βουένος Ἀϊρες. Ἡ φιλόδημος αὐτὴ Κυρία οὐ μόνον περιέβαλε τὴν μικρὰν ταύτην κόρην, περιποιηθεῖσα αὐτὴν ὡς ἴδιόν τῆς τέκνον, ἀλλὰ παρέλαβεν αὐτὴν καὶ εἰς Ἰταλίους, ἐνθα τὴν ἐξεπαιδεύσεν, ὥστε σήμερον ἡ Λοκόμα, κόρη δεκαοκτῶ ἐτῶν ὀμιλεῖ πέντε γλώσσας καὶ ἔχει ἀνατροφὴν ὅπως παρισιανήν. Ἡ κόρη αὕτη, ἥτις ἔχει τὸν τύπον τῶν ἰγγωρίων τῆς Πάμπας, ἦτο θυγάτηρ ἑνὸς τῶν ἀρχηγῶν τῆς φυλῆς τῆς, ὅστις ἐφρονεῖτο ἐν τινι μετὰ τοῦ στρατοῦ τῆς Κυβερνήσεως συμπολοῦ. Ἡ δὲ μήτηρ αὐτῆς, ἀνήκουσα καὶ αὐτὴ εἰς μίαν τῶν καλλιτέρων τῆς αὐτῆς φυλῆς οἰκογενειῶν, εἶχεν ἀποθῆναι ἐκ τῶν κακουγιῶν, ἂς ὑπέστη ἐν τῷ τελευταίῳ αἰματηρῷ ἐμφυλίῳ πολέμῳ.

Ἐν τοῖς ἐπομένοις ἀστροῖς θέλομεν ἀναφέρει περὶ τῆς ἐν τῇ Πάμπῃ κτηνοτροφίας καὶ περὶ τῆς σημασίας, ἣν αὕτη ἔχει διὰ τὸν τόπον.

(Ἐπὶ συνέχῃ.)

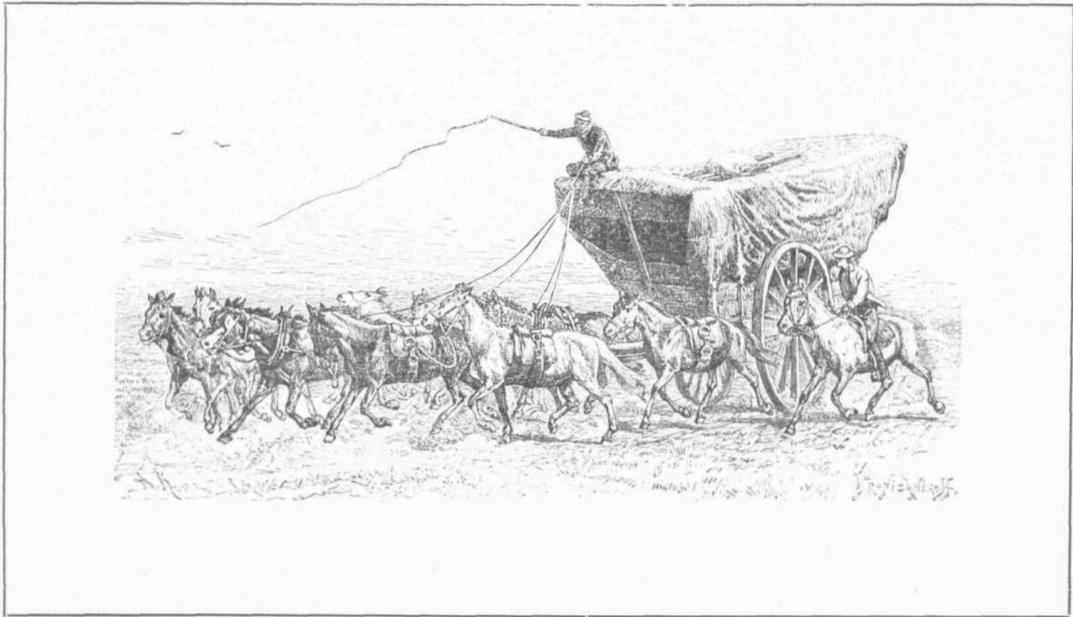

Ἡ ΝΕΑ ΠΟΛΙΣ ΛΑ ΠΛΑΤΑ
ΕΝ ΤΗ ΝΟΤΙΩΙ ΑΜΕΡΙΚῃ

(μετὰ εἰκόνων)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγ. τεύχους.)

Ἅποια καταπληκτικὴ πρόοδος ἐγένετο ἐν τῇ νεοδωρθεῖσῃ ταύτῃ πόλει ἀποδεικνύουσαν ἐναργῶς αἱ τιμαὶ τῶν οἰκοπέδων. Ἐν μόνον θά ἀναφέρωμεν παράδειγμα. Τὴν ἡμέραν τῶν ἰγκαινίων ἐπιχειρηματικῆς τῆς Ἀργεντινῆς ἠγόρασαν ἐν οἰκόπεδον παρὰ τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου, ἡ καλλίον εἰπεῖν παρὰ τὴν θέσιν, ἐν ἣ ἐμέλλε νὰ ἰερωθῆ ὁ σταθμὸς, ἐπλήρωσε δὲ τὸ οἰκόπεδον 1800 φράγκα. Τέσσαρα ἔτη μετὰ ταῦτα ἐπώλησε τὸ οἰκόπεδον τοῦτο ἀντί — ἐνὸς ἑκατομμυρίου φράγκων! Διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἐγένετο μεγάλα περιουσία ἐν διαστήματι ὀλίγων ἐτῶν.

Φορητὴ ἄμαξα τῆς Πάμπας.

ΛΟΡΔΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ

Ο ΣΙΑΔ ΑΡΟΛΔΟΣ (CHILDE HAROLD)

ΑΣΜΑ ΤΡΙΤΟΝ

Ἐξελληνισθὲν ὑπὸ Ο. Ι. Π.

(Συνέχεια).

47

Ὁ ὑψηλόφρων χαρακτήρ τὰς προσβολὰς τῆς τύχης
Ἠρωϊκῶς ἀνθίσταται οὐδέποτε προσκλινών·
Ὅμοιος οὗτοι ἴστανται ἐκεῖ ἐρημιωμένοι
Καὶ δέχονται ἀκλόνητοι τὴν λύσαν τῶν στοιχείων.

48

Ἐπὶ τὴν τείχη καὶ ἐντὸς τῶν περιβόλων τοῦτον
Ἡ βία ἐνεφώλενε μὲ ὅλα τῆς τὴ πάθη.
Οἱ ἄρχοντες μὲ ἄδικα καὶ ἀρπαγὰς πλουτιοῦντες
Ἐτήρουν μεγαλοπρεπῶς τῶς ὀχυροῦς των πύργους,

49

Ὅπως ἀδραγαθήματα, μονομαχία πόσει
Τῶν χρόνων τῶν βαρβάρων λησμονημένα μένουσι!
Ὁ ἔρως, ὅστις μὲ λαμπρὰ ἐμβλήματα καὶ ὄφρατος
Ἐκόσμιε τὰς ἀσπίδας των, εὐκόλως διεπέρα

50

Ἄλλ' ἐν ἦτο δυνατόν, ὦ ποταμὲ ὥραιε,
Ὡ ποταμὲ ἀένναε, ὅστις μὲ εὐλογίας
Ποτίσεις ταύτην τὴν τεργήν καὶ μαγευμένην χόραν,
Ἄν ἦτο, λέγο, δυνατόν ὁ ἀνθρώπος ν' ἀφήνῃ

51

Χίλια μάχη ἐγενεαν εἰς τὰς χλωρὰς σου ὄχθας,
Ἄλλ' ἢ φήμη ἔπαυσε νὰ τὰς διασαλπῆξῃ·
Ὁ θάνατος τὰ πτώματα ἐσώρευεν εἰς λόφους,
Ἄλλ' εἰς ἐνθνήμην αὐτῶν οὐδ' εἰς σταυροῦς ὑπάρχει.

52

Τοιαῦτα στρέφων εἰς τὸν νοῦν κ' ἀκολουθῶν τὸ ῥέμμα
Τοῦ ποταμοῦ κατέβαινε βραδείας ὁ Ἀρόλδος.
Ἀναίσθητος εἰς τῶν πτηνῶν τὰ ῥεματὰ δὲν ἦτο,
Εἰς τῶν θηριῶνων τὰς σκιὰς καὶ τῶν ἀνθῶν τὰ μύρα.

53

Ἄλλ' οὔτε εἶχε σκληροῦνθι τοσοῦτον ὠσθ' ὁ Ἔρως,
Υἷος τῆς τρυφερότητος, νὰ τὸν ἐγκαταλίπῃ.
Οὐδέποτε δυνάμειτα ψυχρῶς νὰ θεωρῶμεν
Τῶς μειδιῶντας πρὸς ἡμᾶς, καὶ εἶναι τῆς ψυχῆς

54

Καὶ ἔμαθε νὰ ἀγαπᾷ καὶ μὲ χάριν νὰ βλέπῃ—
Παράδοξον εἰς ἄνθρωπον τῆς διαθέσεώς του—
Τὰ βλέμματα τ' ἀγγελικὰ τῶν τρυφερῶν νηπίων.
Ἀνοφελὲς νὰ μάθωμεν τοὺς λόγους, οἱ ὅποιοι

55

Ὡς εἶπον, μία ἀγαθὴ εὐρίσκειτο καρδιά
Εἰς γλυκντάτην ἔνωσιν μετὰ τῆς ἰδικῆς του
Αὐτὸ δεσμῶν πλεόν στεροῶν ἢ οἱ δεσμοὶ τοῦ γάμου.
Ἀγνὸς καὶ ἀνυπόκριτος ὁ ἔρως τον ἔκαινος

56

Ὁ πνεροστεφανώμενος τοῦ Δραχένφελς βράχος ὅπιτε
Τὴν σιάν του τὴν παχεῖαν ἐπὶ τοῦ εὐρέος Ῥήνου.
Ὅστις τ' ἄφθονα νερά του μεγαλοπρεπῶς κυλίει
Μεταξὺ ὄχθων, ποῦ θάλλον ἀμπελοὶ σταφυλοφόροι,

57

Κυανόφθαλμοι καρθῆνοι χωρικά περ πλανῶνται
Εἰς αὐτοὺς τοὺς παραδείσους, καὶ δειλῶς προσμειδῶσαι
Μοὶ προσφέρουν ἀνθοδέσμας μυροβόλους καὶ δροσώδεις.
Μεταξὺ κισσῶν πρασίνων καὶ κλαδίων πυκνοφύλλων,

Κρίνα εἶσομα σοὶ στέλλα τὰ ὅποια μ' ἔχουν δόση
Πρὶν τὴν χειρὰ σου ἐγγίξουν θέλουν μαρνανθῆ ἀφεύκτως,
Πλὴν καὶ οὕτω μαρμαμένη μὴ σκληρῶς τὰ ἀπορφύγῃς.
Τὴν ἠγάπησα, διότι εἶνε ἀξία ἀγάπης

Πῶς ἀφρίζει, πῶς φουσκώνει καὶ κατέχευται τὸ ῥέμμα!
Κατὰ τάντα ἔλιγμόν του, καὶ μυρῖοι εἶνε οὗτοι,
Νέα κάλλι καὶ μαργείας μ' ἐκπλήξιν ὁ ὀδοιπόρος
Καὶ χάριν ἀνακαλύπτει. Εἰς τὸν θεῖον τοῦτον τόπον

58

Ἐπὶ λοφίσκον χλοερῶ, πλησίον εἰς τὸ Κόβριεντς,
Μὲ ἀπλουστάτην πυραμῖς ἐρείρεται καὶ στέφει
Τὴν κορυφὴν τοῦ ὄμαλοῦ ὑψώματος ἐκείνου.
Ἡρώως κόμης ἦν αὐτὴν ὑπάρχει τεθαμμένη·

59

Τὸ στάδιόν του σύντομον πλὴν ἐνδοξον ἰππῶρε·
Δύο στρατοὶ τὸν ἐκλαύσαν, πολέμοι καὶ φίλοι
Ὁ ὀδοιπόρος νὰ σταθῇ ὀφείλει ἐπὶ τοῦτου
Τοῦ τάφου καὶ διακείεις ἐνθάς νὰ ἀναπέμψῃ

60

Τὸ Ἐρενβράστειν ἴστανται ἐδῶ ἠρειπωμένοι·
Τὰ τείχη του ἐμαύρισε πυρὶς ὑπόνομον,
Καὶ ὅμως ἐτι δύνασαι καλῶς νὰ διακρίνῃς
Τί ἦτον ὅταν ἐπιπτον ἐπάνω του αἱ σφαῖραι,

61

Χαῖρε ὥραιε ποταμὲ! Ὁ ξένος μαγευμένος
Πλησίον σου ἐπιθυμῶ νὰ μένῃ αἰωνίως.
Εἰς τὰς ἀνθοῦσας ὄχθας σου ἐξ ἴσου νὰ πλανῶνται
Ἀρῆσκονται καὶ αἱ ψυχαί, ὥς ἔρως συνενώνει,

60

Καὶ πάλιν χαῖρε! χαῖρετῶ ἄλλοιμονον εἰς μάτην!
Τόσον λαμπρὰς πῶς δύναμαι σκηρὰς νὰ καταλίπω;
Ὅ νοῦς μου μὲ τὰ κάλλι σου πεληρωμένος εἶνε,
Κ' ἂν ἐπὶ τέλος στρέφεται τὸ ὄμμα μου, ὦ Ῥήνε,

61

Μεγαλοπρέπει' ἀφελὴς, ἀνθη χροῶν ποικίλων,
Σχηματίζομεν' εἰς καρπούς, τῆς πόλεως ἢ λάμνης,
Ῥυάκια ἐπιζόντα, κρημνοὶ γυναικιστοί,
Δάση πυκνὰ καὶ γοθτικά μεταξὺ τούτων τείχη,

62

Πλὴν ὅλα ταῦτα βαθμηδὸν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου
Ἀρχίζον ν' ἀφανίζονται. Ἐνώπιόν μου ἦδη
Τὰς Ἄλπεις ἔχω, τὰ λαμπρὰ τῆς φύσεως τεμένη
Θρόνον ἐκεῖ τὸ ἀπειρον ἐκ πάγον ἔχει στήθη·

63

Ἐν τούτοις πρὶν τὴν δύσκολον ἀνάβασιν ἀρχίσω,
Ἄς σταματήσω μερικὸν ν' ἀφιερῶσω στίχους
Εἰς τοῦ Μορᾶ τὸ ἐνδοξον καὶ ἔθνικον πεδίον.
Τρώπαια βλέπει ἀπεχθῆ ἐδῶ ὁ διαβήτης,

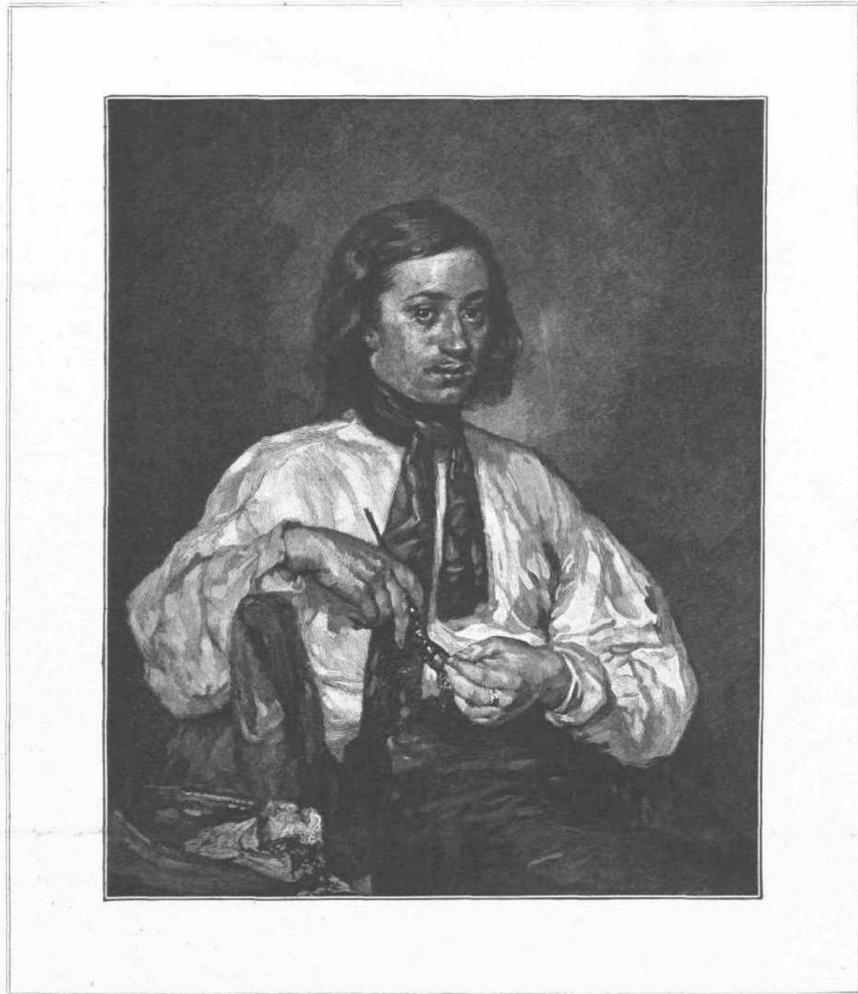
64

Αἰ Κάνναι καὶ τὸ Βατερωῶ εἶνε σφαγῆς πεδία,
Ὁ Μαραθὼν καὶ τὸ Μορᾶ τιμῆς κ' ἐλευθερίας·
Πεδία νίκης ἱερᾶς, ἦν ἦσαντο ὀλίγοι
Κατὰ πολλῶν μαχόμενοι ὡς ἀδελφοὶ πολῖται

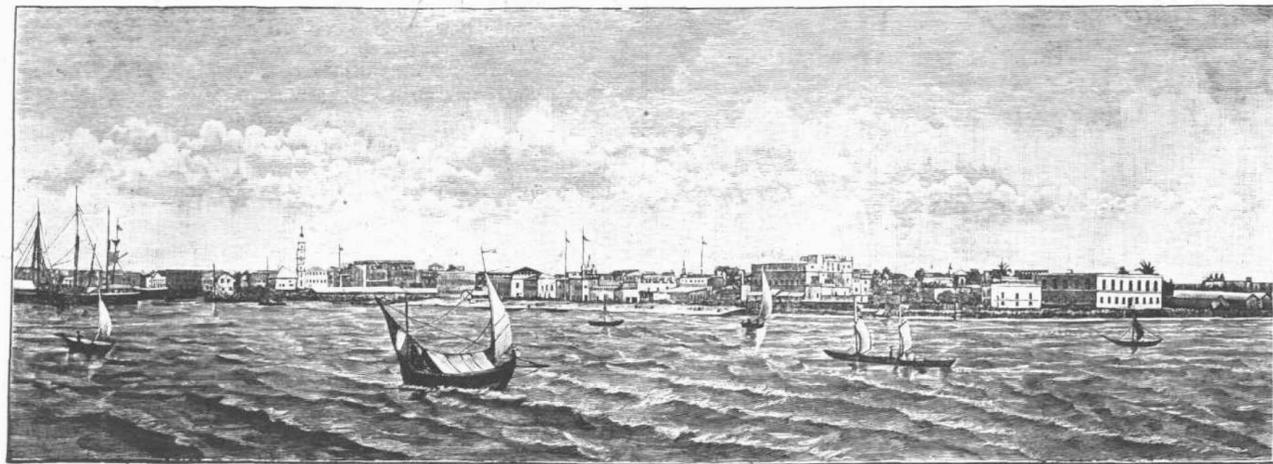
65

Ἐκεῖ, ἐγγὺς εἰς ἔρημον, παλαιωμένοι τέχους,
Μία-μονήρης ἴστανται καὶ μαρμαμένη στήλη,
Τὸ τελευταῖον λείψανον τῶν παρθεῶν τῶν χρόνων·
Ὅμοια εἶνε μ' ἄνθρωπον, ὅστις ἀπειθῶνθη,

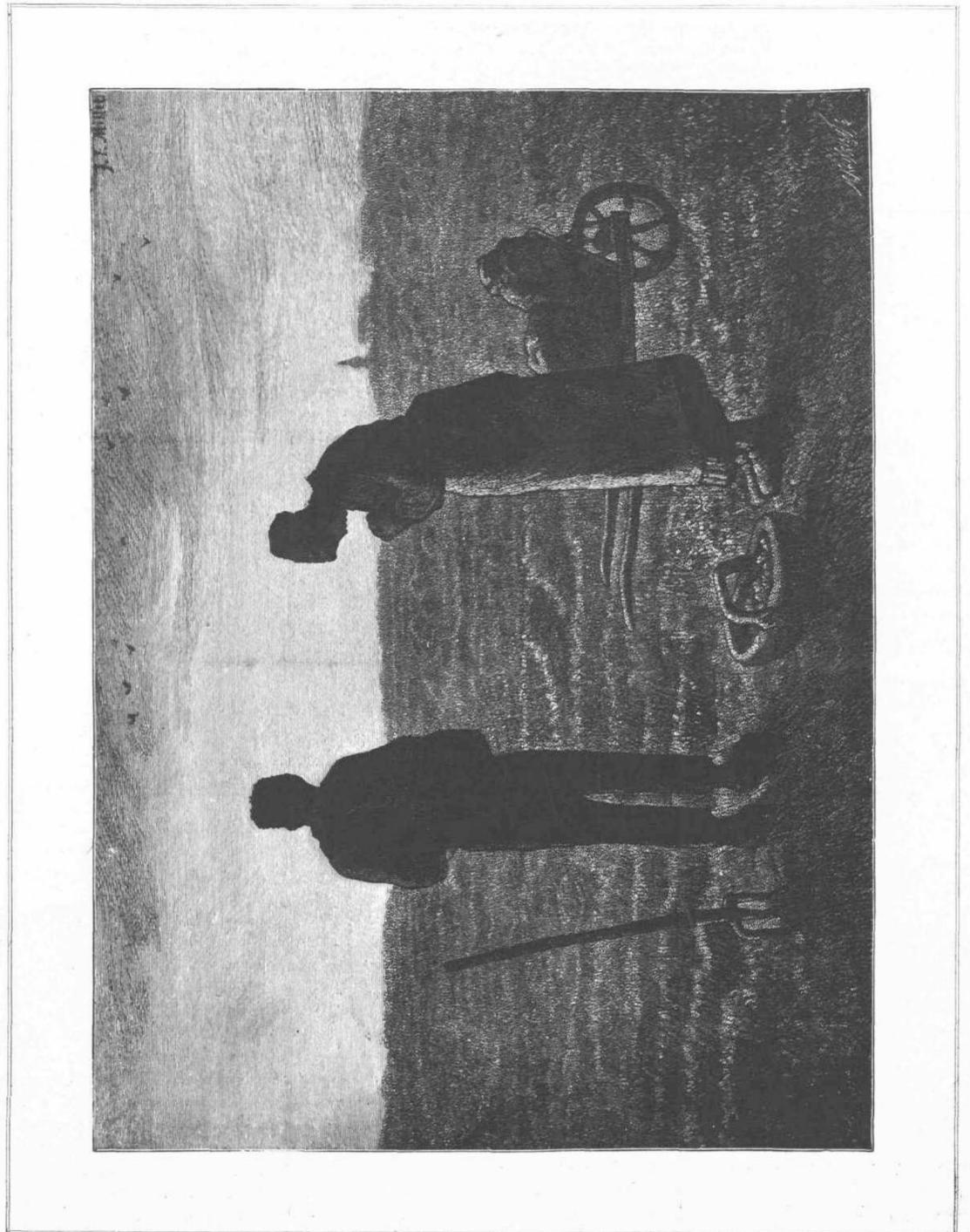
(Ἐπειτὰ συνέχεια)

Ὁ Γάλλος ζωγράφος Millet
ἐν νεαῶν ἡλικίᾳ.

Ἡ πόλις Ζεϋτουν.

Ἡ ἔσπερὴν ποσεινῆ
(Εἰκὼν Millet)

Η ΔΑΜΑΣΚΟΣ

(μετά είκόνας)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προη. τεύχους).

Αἱ οἰκίαι τῆς Δαμασκῆ, ἐσωτερικῶς μὲν εἶναι ἀληθῆ μέγαρα πολυτελείας καὶ κομψότητος, ἐξωτερικῶς ὅμως ἔχουσι τὴν ὄψιν καλυπθῶν μᾶλλον ἢ οἰκιῶν. Αἱ ὠραιότεραι οἰκίαι ἀνήκουσι σήμερον εἰς Ἱσραήλ, οἵτινες ἐν Δαμασκῷ ἀπείκτησαν πλοῦτον πολὺν, ὡς ἄλλως τε ἀπανταχοῦ. Ὀλίγη μόνον ἀνήκουσιν εἰς τὰς εὐγενεῖς τοῦ τόπου οἰκογενεῖας, αἵτινες εἶναι κατὰ τὸ ἥμισυ κατεστραμμένοι καὶ ἔδυνατοσι νὰ ζῶσι μὲ τὴν πολυτέλειαν, μὲ τὴν ὁποῖαν ζῶσι οἱ πρόγονοί των. Μία τῶν κομψοτέρων οἰκιῶν εἶναι ἡ κατοικουμένη ὑπὸ τοῦ ἑγγόνου ἐνὸς ἄλλοτε πλουσιωτάτου πασᾶ Ἡ εἰσοδὸς τοῦ μεγάρου τούτου εἶναι μικρὰ καὶ ἄρα νῆς, ἀλλ' ἄρ' οὐ εἰσέλθῃ τις διὰ τῆς πύλης εὐρίσκειται αἰφνης ἐν μέσῳ αὐτῆς εὐρείας, ἐν ἧ ἀνθοῦσι ῥόδα, δάφνη καὶ πορτοκαλλεῖαι. Κομψοταταὶ πίδακες ἀνατινάσσουσι τὸ διαχυγῆ ὕδωρ· περικεῖται δὴ τῆς αὐτῆς παρὰ τοὺς τοίχους τῆς οἰκίας ὑπάρχουσι σειραὶ γλαστρῶν μὲ τὰ σπανιότερα ἄνθη. Ἐκ τῆς πολυτελοῦς ταύτης αὐτῆς (ὅρα τὴν εἰκόνα) ὑψηλαὶ θύραι ὀδηγοῦσι πρὸς τὰς αἰθούσας, αἵτινες ὅσαι εἶναι πολυτελέσταται διασκευασμέναι καὶ κομψότατα κεκοσμημέναι, ἰδίως αἱ αἰθούσαι αἰ χραισιμεύουσαι πρὸς ὑπόδοχὴν. Τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἔρχεται ἄνωθεν διὰ τῆς ὑλοσκεποῦς στέγης· οἱ τοίχους εἶναι καλλιτεχνικώτατα κατεσκευασμένοι καὶ τὰ διάφορα χρώματα, δι' ὧν χρίονται, παρέχουσιν ἐντύπωσιν εὐχάριστον ἄμα καὶ πλουσίαν (ὅρα τὴν εἰκόνα).

Ἐν ταῖς αὐλαῖς τῶν πλουσιῶν ὑπάρχει καὶ ὑλοσκεπὲς ὑπόστεγον (verandah), ὅπου ἡ διαμονὴ εἶναι τὰ μέγιστα εὐχάριστος. Τὰ ὑπόστεγα ταῦτα, τὰ ὅποια εἶναι σχεδὸν ἀπαραίτητα εἰς κλίμα, ὅποσον εἶναι τὸ τῆς Δαμασκῆ, χρησιμεύουσι ὡς τόπος ἀνάψυχῆς καὶ συνεντεύξεως τῆς οἰκογενείας· ἐνίοτε δὲ παρατίθεται ἐνταῦθα καὶ τὸ γεῦμα. Ὁ ζῆνος, ὁ ἐπισκεπτόμενος τὴν οἰκίαν, ὀδηγεῖται εἰς τὸ κομψὸν τοῦτο ὑπόστεγον, καὶ ἐκεῖ τῷ προσφέρουσιν καφεὶν καὶ διάφορα ἀναψυκτικὰ ποτὰ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ἔτους. Ὡραὶς ὀλοκλήρους κάθηται ἐνίοτε ὁ οἰκοδεσπότης ἐν τῷ τμήματι τούτῳ τῆς οἰκίας του καὶ ῥεμβάζει ἢ καπνίζει κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν λαῶν τῆς Ἀνατολῆς. Τὰ ὑπόστεγα κοσμοῦνται διὰ ὠραίων ταπῆτων καὶ μαλακῶν ἀνάκλιτρον ἢ δισανίων, προσκαλούντων εἰς ἀνάπαυσιν.

Ἄξιόθατος εἶναι καὶ ἡ ἀγορὰ τῆς Δαμασκῆ, καταλαμβάνουσα μεγάλην ἔκτασιν, καὶ διηρημένη εἰς διάφορα τμήματα διὰ στενῶν δρομίσκων, συγκοινωνούντων πρὸς ἀλλήλους. Τὰ μαγαζεῖα τῆς μεγάλης ταύτης ἀγορᾶς εἶναι ἐλασινὰ καὶ σκοτεινὰ παραπήγματα μικρᾶς ἐκτάσεως, ἄνευ θύρας ἢ παραθύρου, καὶ ὑψούμενα ἐν περιῶν μέρτρων ἄνωθεν τοῦ εἰδῶτος. Ἐν τοῖς παραπήγμασι τούτοις, ἐνθα δυσκολεύεται ὁ ἄνθρωπος νὰ ἴσταιται ὄρθος, κάθηται οἱ ἔμποροι καπνίζοντες ἢ συκαρέττα ἢ ναργιλῆν, παίζοντες μὲ τὸ

κομψολόγιον καὶ φλυαροῦντες μετὰ τῶν γειτόνων. Διακρίνονται διὰ τὴν ζωρότητα των οἱ Ἱσραηλίται ἔμποροι, οἵτινες δὲν κάθηται νωθῶς ἐντὸς τοῦ παραπήγματος, ἀλλὰ πρόθυμοι εἰς τὸ νὰ πωλῶσιν τὰς πραγματείας των, παρακολουθοῦσι τὸν ἀγοραστὴν, καὶ μέγιστα δευρὸν οὗτος ἦναι ζῆνος, δι' ὅλης τῆς ἀγορᾶς, περιποιοῦμενοι καὶ παρακινούντες αὐτὸν ν' ἀγοράσῃ τι. Ἐν τῇ ἀγορᾷ εὐρίσκονται πάντοτε καὶ μεστὰι (τὸ πλεῖστον Ἰουδαῖοι) οἵτινες συνοδεύουσι τὸν ζῆνον διὰ μέσου τοῦ λαθουρῖθου τῶν μικρῶν ὀδῶν, τῷ ἴπαινωσαι τὰ πρὸς πώλησιν ἐπιθειμένα ἀν' αἰκείμενα καὶ τέλος κατορθοῦσι νὰ τῷ πωλῶσασί τι εἰς τιμὴν πεντάκις ἢ ἑξάκις μεγαλιτέραν τῆς πραγματικῆς ἀξίας τοῦ πράγματος.

Ἡ ἀγορὰ αὕτη περιέχει ὑφάσματα ἀμμιῆτου καλλονῆς, τάπητας τῆς Περσίας ποικιλοχρόους καὶ ἀρίστης ἔργασίας καὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, τοὺς Σιυρναϊκοὺς καλούμενους, οἵτινες πολλαίαι εἶναι προΐοντα τῆς ἐγγωρῆς βιομηχανίας. Ὁ ἔχων καιρὸν νὰ περιέλθῃ ἐν ἡσυχίᾳ τὴν ἀγορὰν τῆς Δαμασκῆ, καὶ γνωρίζων τὴν ποιότητα τῶν ὑφασμάτων, δύναται νὰ προμηθευθῇ ἀντὶ εὐτελοῦς ἀναλόγως τιμῆς ὑφάσματα πολυτελέστατα, τὰ ἵπται οὐδαμῶ ἀλλοῦ εὐρίσκει. Πρέπει ὅμως νὰ προσέγῃ, νὰ μὴ ἐμπέσῃ εἰς χεῖρας μεσίτου τινὸς Ἰουδαίου, διότι τότε πρέπει νὰ ἦναι βέβαιος ὅτι θ' ἀπατηθῇ.

Ἡ ἐγγωρῆς βιομηχανία παράγει καὶ τὰ ὠραία ὑφάσματα, τὰ γνωστὰ ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν τῶν κομφιέ, τὰ ὅποια φοροῦσιν ἄνδρες καὶ γυναῖκες καλύμματα τῆς κεφαλῆς, διότι τὸ σαρκίνον σχεδὸν ἐξέλιπε ἐκ τῆς Συρίας καὶ φαίνεται μόνον πότε καὶ πότε. Ἐπὶ τὸ κάλυμμα ἢ τὸν πέπλον τοῦτον ἄνδρες καὶ γυναῖκες φοροῦσιν ἐρυθρὸν φέσιον μὲ φοῦταν κυανὴν ἢ χρυσοῖν. Ἡ ὑφαντικὴ τῆς μετᾶξὲς ἐνασχολεῖ ἐν Δαμασκῷ δύο χιλιάδας περίπου ἐργαζόμεναι, ἀλλ' ἡ βιομηχανία αὕτη εὐρίσκειται ἐν παρακμῇ, διότι εἰσάγονται κατ' ἔτος πολλὰ ὑφάσματα ἐκ Λυών, καὶ διότι ἡ Βηρυττὸς σπουδαίως συναγωνίζεται ἀπὸ τίνος πρὸς τὴν Δαμασκὸν. Οἱ μεταξοσκώληκες τρέφονται εἰς τὰ περίχωρα τῆς πόλεως, ἰδίως ὅμως ἐν τῷ Λιβάνῳ, ὅπου ἄριστα ἐπιτυγχάνουσι.

Τὰ ὠραία βαμβακερὰ ὑφάσματα, τὰ ὅποια ἄλλοτε κατεσκευάζοντο ἐν Δαμασκῷ, ἐξέλιπον σχεδὸν ἐντελῶς ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἀντ' αὐτῶν εἰσάγονται αἱ βάνουσαι ἀπομιμήσεις τῶν βαμβακερῶν ὑφασμάτων ἐξ Ἀγγλίας καὶ Ἀμερικῆς, τὰ ὅποια, κραιτὶ μικρᾶς διαρκείας, ἀγοράζονται παρὰ τῶν ἐγγωριῶν διὰ τὸ εὐτελὲς τῆς τιμῆς των. Οἱ Βεδουῖνοι, οἱ ἐν ὄλῃ τῇ Συρίᾳ διατηρήσαντες τὸ ἀρχαῖον αὐτῶν ἔθνος, μεταχειρίζονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑφάσματα ἐγγωρίου βιομηχανίας, ὧν τὰ ζωρὰ χρώματα εἶναι καὶ ἀρμονικὰ καὶ διαρκῆ, ἐν φ' τὰ ἐξ Εὐρώπης εἰσαγόμενα καὶ ἀκομψὰ εἶναι καὶ ὄλως προτύχα.

Ὀνομαστὰ εἶναι καὶ τὰ ἐρίππια καὶ αἱ τῶν ἵππων ἀποσκευαὶ τῆς Δαμασκῆ, ὡς καὶ οἱ χαλινοὶ. Ἰδίως τὰ ἐρίππια εἶναι πολυτελέστατα χρησιμοποιούμενα παρὰ τῶν πλουσιῶν καὶ τῶν ἀρχηγῶν τῶν οἰκογενειῶν.

Ἐν ταῖς ὁδοῖς ὀλίγαις γυναῖκες βλέπει τις περιφερομένας, καὶ ταῦτας ἐπιμελῶς κεκαλυμμένας μόνον ὄσakis εἰσέρχονται εἰς μαγαζεῖόν τι πρὸς ἀγορᾶν ἀποκαλύπτουσαν ὀλίγον τὸ πρόσωπόν των,

καὶ τοῦτο ἂν ἦναι εὐειδῆς καὶ νέαι. Ἐντὸς τῆς οἰκίας αἱ γυναῖκες τῶν ἀνωτέρων τάξεων εἶναι πάντοτε πολυτελῶς ἐνδεδυμέναι· πολλαὶ δ' αὐτῶν μεταχειρίζονται ἤδη τὴν εὐρωπαϊκὴν ἐνδυμασίαν, ἢ ὅμως δὲν φοροῦσι παντὶ τι μὲ χάριν. Αἱ κατώτεραι τάξεις διετήρησαν τὸ ἐγγωριῶν ἐνδυμα, τὸ ὅποσον εἶναι λίαν κομψόν. Ἐν ταῖς αὐλαῖς, ἐν τοῖς λουτροῖς, αἱ γυναῖκες φοροῦσιν εἶδος πεδύλων, καθ' ἑκαστὴν ἐπομένην, ἐγγόντων πτέρυν ὑψηλὴν, ἐνίοτε καὶ 20 ἑκατοστομέτρων. Ἀπορίας ἄξιον εἶναι πῶς ἐπὶ τῶν πεδύλων τούτων δύναται νὰ διατηρήσων ἰσορροπίαν ἐπὶ τοῦ ὀλισθηροῦ εἰδῶτος. Τινὰ τῶν πεδύλων τούτων εἶναι πολυτελέστατα.

Πλησίον τῆς στοᾶς τῶν χρυσογῶν ἐν τῇ ἀγορᾷ ὑπάρχει ἑτέρα στοᾶ, ὅπου πωλοῦνται τὰ λεγόμενα σακαμίε, τράπεζαι κομψόταται ἐξ ἐλέφαντος ἢ μαρμάρου, ἔδρα, ἀνάκλιτρα κτλ. (ὅρα τὴν εἰκόνα ἐν τῷ προσηγ. τεύχε). Τὰ ἀντικείμενα ταῦτα εἶναι καλλιτεχνικώτατα καὶ ἔργασίας λίαν ἐπιμελημένης, εἶναι ὅμως καὶ ἀκριβᾶ, διότι ἀπαιτεῖται μεγάλη τέχνη ὅπως συνδυασθῇ τὸ ξύλον πρὸς τὸ μάρμαρον ἢ τὸν ἐλέφαντα, ὅστις σχηματίζει ὠραία σχέδια. Ἡ Εὐρῶπη ἀπεμιμήθη τὸ εἶδος τοῦτο, καὶ κατάρθρωσε νὰ καταρρίψῃ τὰς τιμὰς· οὐχ ἕνα ὅμως τὰ ἐν Δαμασκῷ κατασκευαζόμενα ταῦτα ἀντικείμενα ἐκτιμῶνται μεγάλως ὑπὸ τῶν εὐρωπαϊκῶν.

(Ἔσται συνέχεια)

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΣΚΟΥΔΕΡΗ

Ἱστορικὸν διήγημα

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ

ὑπὸ τῆς Δεσποίνης

ΔΟΥΚΙΑΣ Μ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΥ

(Τέλος.)

Οὐδεὶς νόμος δικαιολογεῖ τοῦτο, ἀλλ' ἡ ἐπιθυμία τοῦ Βασιλέως, στυριζόμενη ἐπὶ τῆς ἐνδομύου αὐτοῦ πεποιθήσεως, δύναται νὰ δώσῃ χάριν ἐκεῖ ἐνθα ὁ δικαστὴς χρεώσται νὰ τιμωρῆσθ.

Ἐν δούξ Μιοσσάν, ἠκολούθησε κατὰ γράμμα τὰς συμβουλάς τοῦ Δ' Ἀνδρῆ καὶ οὕτω πράγματι συνέβη ὅ, τι αὐτὸς εἶχεν ἤδη προῖδει.

Ἐσήμαεν ἡ στιγμή καθ' ἣν εἶδε νὰ ἀπειθῶνται πρὸς τὸν βασιλεῖα καὶ τότε ἐφθασεν ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ δυσκολώτερον αὐτῆς σημεῖον, καθότι αὐτὸς, ἔχων τὴν πεποίθησιν ὅτι ὁ Ὀλιβιὲ Βρισσὼν ἦτο ὁ προμηθὸς δολοφόνος, ὁ κρατῶν πρὸ πολλοῦ εἰς ἀνησυχίαν τὴν πόλιν ὀλην τῶν Παρισίων, ἔτρεψε τοιαύτην ἀποτροπὴν καὶ μῖσος πρὸς αὐτόν, ὥστε ἄμα συνέπιπτε νὰ ὀμιλήσωσι περὶ τῆς δικῆς ἐνώπιόν του, ἐγένετο ἑκτόσ ἐαυτοῦ καὶ ἐπέβαλλε σιωπὴν.

Ἡ Μαιντενῶν, συνεπῆς εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς, τοῦ νὰ μὴ ὀμιλῇ ποτὲ εἰς τὸν βασιλεῖα περὶ δυσσεβῶν πραγμάτων, ἀπέριψε πᾶσαν μεσο-

λάβειναι καὶ οὕτω ἡ τυχὴ τοῦ Ὀλιβιέ ἔμενε μόνον εἰς τὰς χεῖρας τῆς Σκουδερῆ.

Μετὰ μεγάλην σκίψιν ἐλαβε τέλος αὕτη ἀπόφασιν τινὰ ἢ τᾶχιστα ἐξετέλεσε. Ἐνεδύθη φόρεμα μέλαν ἐκ λαμπροῦ μεταξοτοῦ, περιεβλήθη διὰ τῶν πολυτίμων κοσμημάτων τοῦ Καρδιλλιᾶ. ἄντικα ἐκάλυψε διὰ μελαίνης σκίπης καὶ παρουσιάζετο ὡς ἐντὸς τοῦ θαλάμου τῆς Μαιντενῶν κατὰ τὴν ὥραν, καθ' ἣν ἦτο βεβαία ὅτι ἤθελε συναντήσῃ τὸν βασιλεῖα.

Τὸ εὐγενὲς παράστημα τῆς ἀξιοτίμου Δεσποίνης ἐν τῇ κομψῶδι ταύτῃ ἐνδυμασίᾳ εἶχε τοιαύτην μεγαλοπρέπειαν, ὥστε διηγεῖται τὸ σεβας ἀκόμη καὶ ἐκείνων τῶν περιφερομένων ὀκνηρῶς εἰς τοὺς βασιλικοὺς προθαλάμους.

Ἄπαντες μετὰ σεβασμοῦ καὶ ὑποκλίσεων ὑπεχώρουν καὶ ὅτε παρουσιάσθη ἐν τῷ θαλάμῳ ὁ ἴδιος ὁ βασιλεῖς μετὰ θαυμασμοῦ εἶδεν αὐτὴν καὶ τὴν ἐπιλήσιαι παρὰ τὰς, καὶ καθὼς ἤστραψαν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του οἱ ἀδάμαντες τοῦ περιδερᾶτος ὡς καὶ τῶν ψελλίων ἀνεφώνησε. Πρὸς θεοῦ! αὐτὸ εἶναι τὸ κόσμημα τοῦ Καρδιλλιᾶ! καὶ στραφεὶς πρὸς τὴν Μαιντενῶν, προσέθηκε: Ἰδέτε, Μαρκησία, πόσον ὠραία εἶναι ἡ μνηστὴ καὶ πόσον λυπεῖται διὰ τὸν θάνατον τοῦ μνηστήρος αὐτῆς!

— Ὁ μεγαλόψυχε κύριε, ἀνεφώνησε ἡ Σκουδερῆ, ἐξακολουθῶσα τὸν ἀπειρημὸν τοῦ βασιλέως. Πῶς ἤθελον εἶσθαι δυνάτον ἢ ἐν λύτῃ βεβητημένη μνηστὴ νὰ φέρῃ τοιαῦτα κοσμήματα; Οὐχί, εἶμαι πάντῃ ἀδιάρκους ὡς πρὸς τὸν θάνατον τοῦ χρυσογῶν, καὶ δὲν ἤθελον ποτὲ ἐνθυμηθῆ αὐτόν, ἐὰν δὲν εἶχον συνεχῶς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου τὴν τρομερῶν εἰκόνα, καθ' ἣν στιγμήν τὸν μετέφερον φρονεμένο.

— Πῶς! ἤρωτησεν ὁ βασιλεῖς, πῶς! τὸν εἶδετε ἰδίως ὀφθαλμοῖς τὸν ἀτυχῆ αὐτόν;

Τοτε ἡ Σκουδερῆ, ἐν ὀλίγῳ, διηγήθη, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἀναφέρῃ τι περὶ τοῦ Βρισσῶν. πῶς τυχεῖως εὐρέθη ἐμπροσθεν τῆς οἰκίας τοῦ Καρδιλλιᾶ ὅτε ἀνεκαλύφθη ὁ φόνος, περιεγράψε τὴν τρομερῶν θλίψιν τῆς Μαγδαληνῆς, τὴν βαθεῖαν ἐντύπωσιν, ἣν ἐνεποίησεν αὐτῇ ὁ χηλοσ οὗτος καὶ τὸν τρόπον, δι' οὗ ἐν τῷ μίση τῶν κραυγῶν τοῦ ὄχλου ἔσπασεν αὐτὴν ἐκ τῶν οὐρανῶν τοῦ Λεγρᾶ!

Τὸ ἐνδιαφέρον διεγείρειτο ἐπὶ πλέον καθὼς προὐχώρει εἰς τὴν περιγραφήν τῶν διαφόρων σηπῶν μετὰ τοῦ Λαριγγῆ, μετὰ τοῦ Λεγρᾶ καὶ μετὰ τοῦ Ὀλιβιέ Βρισσῶν. Καὶ ὁ βασιλεῖς παρασυρόμενος ἐκ τῆς ζωηρᾶς εὐγλωττίας τῆς ὀμιλίας τῆς Σκουδερῆ, ἠληκμόνησε ὅτι αὕτη ὠμίλι περὶ τῆς βδελυρᾶς δικῆς καὶ τοῦ ἀπεχθοῦς νέου, καὶ μετ' ἐνδιαφέροντος παρακολούθων αὐτὴν οὐδὲ μίαν ἐλεγε λέξιν, ἀλλ' ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διὰ τίνος σχήματος ἐπρόδιδε τὴν ἐνδόμυον αὐτοῦ συγκίνησιν.

Πρὶν ἢ ἀντιληφθῆ καλῶς τὸ πρᾶγμα, καὶ συνελθῆ ἐκ τῆς ἐκπλήξεως τὸν ὄσον ἦκουσε, πρὶν ἢ δυνηθῆ νὰ σχηματῆ πεποίησιν τινὰ, ἔκτετο ἡ Σκουδερῆ πρὸ τῶν ποδῶν του, καθικετεύουσα αὐτόν ὅπως δώσῃ πρὸς τὸν Ὀλιβιέ Βρισσῶν.

— Τὶ κάμνετε; ἀνεφώνησε, ὁ βασιλεῖς, μετ' ἐκπλήξεως κρατῶν ἀμοφτέρας τὰς χεῖρας τῆς καὶ ἀναγκάζων αὐτὴν νὰ καθῆται πλησίον αὐτοῦ.

Τὶ κάμνετε Δεσποίνης, μὲ ἐκπλήττετε ὑπερβαλλόντως, ἀληθῶς μὲ διεγείρετε τρομερὸν συμβεβηκίαι, ἀλλὰ τίς ἐγγράται περὶ τῆς ἀληθείας τῆς περιεργῶ ἀποφάσεως τοῦ Βρισσῶν;

Τότε ἡ Σκουδερῆ, ἤρχισε νὰ ἀριθμῇ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Μιοσσάν, τὴν κατ' οἶκον τοῦ Καρδιλλιᾶ ἔρευσαν, τὰς ἄλλαις ἐνδείξεσι πάσας καὶ ἐπὶ τῆσιν τὴν ἐνάρειτον καρδίαν τῆς Μαγδαληνῆς, τὴν ἀναγνωρίασαν τὴν αὐτὴν ἀγαθότητα ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ δυστυχῶς Βρισσῶν.

Καθ' ἣν στιγμήν ὁ βασιλεῖς ἠτοιμάζετο νὰ δώσῃ ἀπάντησιν τινὰ, μικρὸς κρότος τὸν ἠνάγκασε νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν, καὶ ἰδῶν τὸν Λουβενᾶ, τὸν ἐν τῷ παρακειμένῳ θαλάμῳ ἐργαζόμενον, μετὰ σκιεπικοῦ ὕφους ἱστάμενον πρὸ τῆς θύρας, πᾶσαν εὐχάρισε πρὸς αὐτόν καὶ οὕτω ἀπεχώρησεν ἐκ τοῦ θαλαμίου.

Ἀμρότεροι ἡ Σκουδερῆ καὶ ἡ Μαιντενῶν ἐθεώρησαν ἢ ἦτο διακοπὴν αὐτὴν λίαν δυσάρεστον, καθότι, ἀφοῦ ἄπαξ ἀπέφυγεν ὁ βασιλεῖς τοῦ νὰ ἐκφράσῃ τὴν γνώμην του, βεβαίως τοῦ λοιποῦ ἤθελεν εἶσθαι προσφυλικώτερος ἵνα μὴ εὐρεθῆ εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν καὶ διὰ δευτέραν φοράν ἀλλὰ, μετ' οὐ πολὺ, εἶδον αὐτὸν εἰσερχόμενον καὶ βηματίζοντα ἐν τῷ θαλάμῳ μετὰ νευρικοῦς ταραχῆς. Μετὰ τίνος δὲ στιγμῆς σταματήσας πρὸ τῆς Σκουδερῆ, καὶ χωρὶς νὰ βλέπῃ αὐτὴν, εἶπε χαμηλῆ τῇ φωνῇ.

— Ἐπιθύμων νὰ ἴδω τὴν Μαγδαληνῆν.

Τότε ἡ Σκουδερῆ ἀνκραξεν. Ὁ μεγαλόψυχε Κύριε, ὁποῖας μεγάλης εὐτυχίας τιμᾶτε τὸ πτωχὸν καὶ δυστυχῆ κοράσιον, νεύσατε κείνον καὶ τοῦτο ἀρκεῖ ὅπως ἴδῃτε πρὸ τῶν ποδῶν σας τὴν μικρᾶν αὐτὴν.

Τότε ἐσπευσε ὅσο ταχεῖος ἐπέτρεπεν αὐτῇ ἡ βαρεῖα ἐνδυμασία τῆς καὶ φθάσασα εἰς τὴν θύραν ἐκράξεν ὅτι ἡ Μεγαλειότης του διατάττει νὰ εἰσελθῇ ἡ Μαγδαληνῆ Καρδιλλιᾶ καὶ ἐπιστρέψασα εἰς τὴν θέσιν τῆς ἔλαυσε εἰς εὐχαριστήσεως καὶ συγκινήσεως. Προκίσθημα τὸ καλὸν τῆ εἶχεν ἐμπνεῦσαι νᾶσυμπαρᾶλᾶθῃ τὴν Μαγδαληνῆν, ἥτις περιέμενεν ἀνυπομονῶς παρὰ τῇ θαλαμηπόλῳ τῆς Μαρκησίας, κρατοῦσα εἰς χεῖρας ἀναφορᾶν, ἣν εἶχε συντάξῃ ὁ Δ' Ἀνδρῆ. Μετ' ὀλίγας στιγμῆς ἐκτετο πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Βασιλέως, ἄφρονος, πλήρης ἀνησυχίας καὶ ταραχῆς, πλήρης σεβασμοῦ, ἀγάπης καὶ θλίψεως. Πάντα ταῦτα τὰ αἰσθητά, τὰ τῶσον βιαίως διαδεχόμενα ἄλλῃλα ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς, ἐτάραξαν τὸ κλίμα εἰς τὰς φλέβας τῆς, καὶ ἀνεθάρσαεν αὐτὸ εἰς τὰ παρειαῖς τῆς, αἵτινες ἐθάρασαν ἐκ ζωηροῦ ἐρυθρίματος, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἤστραψαν ἐκ θαυμάσιου, ἀντικα εὐρέτως ἐπὶ τὸν βασιλεῖα.

Ὁ βασιλεῖς ἐφάνη ἐκπληκτος ἐπὶ τῇ θαυμασίᾳ καλλονῇ τῆς ἀγγελιοφόρου παιδὸς, ἤγειρεν αὐτὴν ἐλαφρᾶ, κάμνων ἐνταυτῷ κίνησιν τινὰ ὡς ἂν ἤθελε ν' ἀσπασθῇ τὴν χεῖρά τῆς, ἣν ἐκράτει, πλην τὴν ἀφῆκεν ἄμεσος καὶ παρατηρῶν τὴν ὠραίαν νέαν μετὰ θαυμάσιου βλεμματικοῦ μαρτυρούντος περὶ τῆς ἐνδομύου αὐτοῦ συγκινήσεως ἐπιθύρσε πρὸς τὰς Κυρίας. «Δὲν εὐρίσκειται ὅτι ἡ μικρὰ αὕτη ἔχει μεγαίστην ὀμοιότητα μετὰ τῆς Λαβαλιέρι;» Ὁ βασιλεῖς ἐφάνη μετὰ ταῦτα βυθίζομενος εἰς γλυκεῖαις ἀναμνήσεσι.

Μετὰ ταπεινῆς δὲ φωνῆς εἶπεν ἡ Μαιντενῶν πρὸς τὴν Σκουδερῆ «Ἐκπερῆσατε τὸ ζήτημα!»

Ὁ βασιλεῖς ἦκουσε τοὺς λόγους τούτους καὶ ἐλαφρὸν ἐρυθρίμα ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν του, ἀφοῦ δὲ ἐρριψε πλάγιος βλέμμα πρὸς τὴν Μαιντενῶν, ἀνέγνω τὴν ἀναφορᾶν, ἣν ἡ Μαγδαληνῆ τῷ εἶπε εἶναι καὶ μετὰ ταῦτα εἶπε πρὸς αὐτὴν μετὰ γλυκεῖαις φωνῆς, «Βεβαίως πιστεύω ὅτι σύ, ἀγαπητὸν τέκνον, εἶσαι πεπεισμένη περὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ μνηστήρος σου, ἀλλὰ ἂς ἀκούσωμεν τί λεγαι περὶ τούτου καὶ τὸ «Φλογερόν Δικαστήριον.»

Ἐπὶ ἐλαφρᾶς κινήσεως τῆς χεῖρὸς τοῦ ἀπεχώρησε ἐκ τοῦ θαλάμου ἡ μικρὰ ἐνθαυρῶν, καὶ ἡ Σκουδερῆ παρετήρησε μετὰ φόβου ὅτι ἡ ἀνάμνησις πρὸς τὴν Λαβαλιέρι, ἥτις κατ' ἀρχὰς τῇ ἐφάνη καλῶς οἰώσας, μετεβαλε τὰς σκίψεις αὐτοῦ ἄμα ἡ Μαιντενῶν ἐπρόφερε τὸ ὄνομα τοῦτο.

Μήπως ὁ βασιλεῖς δὲν ἤθελε νὰ παρασυρθῆ ἐκ τοῦ κράτους τῆς καλλονῆς, ἡ μήπως, καθὼς ὁ ὀνειροπολῶν, καὶ αἰφνης ἐγειρόμενος, ἐβλέπε μετὰ λύπης διαλυόμενα τὰς θεατικὰς εἰκόνας, ἂς ἐνόμιζεν ἰδιῶν τὸ κτήμα;

Πήθων ἡ μὴ ἐβλεπε ἐνώπιον του τὴν ὠραίαν Λαβαλιέρι, ἀλλὰ νὰ ἀναμνησθῆτο ἀπλῶς τῆς ἀδελφῆς τοῦ ἐλαύου Λουίζας (ὡς ὀνομάσθη αὕτη ἐν τῇ μονῇ) τῆς τοσοῦτον θλιψάκης αὐτὸν διὰ τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς μετανόιας τῆς.

Τὶ ἄλλο ἤδύνατο νὰ γίνῃ, τώρα, ἢ ἡσυχῶς νὰ περιμένῃ τις τὴν ἀπόφασιν τῆς Μεγαλειότητος του; Ἐντούτοις ἡ μαρτυρία τοῦ Δουκῆ Μιοσσάν πρὸ τοῦ Φλογεροῦ Δικαστηρίου, εἶχεν ἤδη γίνῃ γνωστὴ καὶ, ὡς συνήθως συμβαίνει, τὸ πλῆθος παραφερόμενον ἐκ τοῦ ἑνὸς ἄκρου πρὸς τὸ ἄλλο, ἐκείνον, ὃν μὴ πρό ὀλίγου ὕβριξεν ὡς ἐπικατᾶρατον φονέα, ἀπειλοῦν νὰ διαμελίσῃ, αὐτόν ἀκόμη καὶ πρὶν

ἔσγι μεγάλην μουσικὴν συνέντευξιν μετὰ τοῦ Λουκᾶ Μισοῦν, ὅτι ὁ Μποντάν ὁ ἐμπεισιτεμένως αὐτοῦ θαλαμηπόλος. ἀπὸ ἐπέγγειν εἰς τὴν ἐρεκτὴν, καὶ ὠμίλησε μετὰ τοῦ Βασιλέως, διηγήθῃ μετὰ πολλῶν ἄλλων πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ Καρδιλλιᾶ ἐνθα ἔμεινε πολλήν ὥραν. Ὁ Κλαύδιος Πετροῦ ὁ κατο κῶν εἰς τὸ ἰσόγειον διαθεβαίου ὅτι, δι' ὅλης τῆς νυκτός, ἤκουε βήματα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, καὶ ὅτι βεβαίως ὁ Ὀλιβιὲ ἦτο ἐκεῖ, διότι ἀνεγνώρισε τὴν φωνήν του.

Ἡδύνατο λοιπὸν ἡ Σκουδερεῖ νὰ ἔχη τὴν βεβαιότητα ὅτι ὁ Βασιλεὺς ἐπεθύμει ὁ ἴδιος νὰ ἱρευνήσῃ περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ πράγματος, ἀλλ' ἀκατανόητος ἔμεινε πάντοτε ἡ μακρὰ ἀργοπορία τοῦ ἀποτελέσματος, καὶ ἐπειδὴ ὁ Λαργονῆ ἦτο βεβαίως ἐτοιμὸς νὰ πρᾶξῃ τὸ πᾶν, ἵνα μὴ τῷ διωφύγῃ τὸ θῆμα, ὅπως ἐκράτες ἰσχυρῶς διὰ τῶν ὁδόντων του, ἡ ἰδέα αὐτὴ κατέστρεψε πᾶσαν ἐλπίδα ἐν τῇ βλαστῆσι ἀκόμη αὐτῆς.

Μὴν σχεδὸν εἶχε παρελθῆ, ὅτι ἡμέραν τινα εἰδοποίησε τὴν Σκουδερεῖ ἡ Μαιντιανὸν ὅτι ὁ Βασιλεὺς ἐπεθύμει νὰ τὴν ἰδῆ κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκεῖνην εἰς τὰ δωμάτια τῆς.

Ἡ καρδιά τῆς Δεσποινίδος ἐπαλλεν ἰσχυρῶς, ἦτο βεβαία ὅτι τὸ ζήτημα τοῦ Βρισσῶν εἶχεν ἤδη ἀποφασισθῆ, ἐκινουοίσε ποτὸς πρὸς τὴν πτωχὴν Μαγδαληνῆν, ἥτις μετὰ δεκρῶν καθικέτους τὴν Παναγίαν καὶ ὅλους τοὺς ἁγίους, ὅπως φωτίσῃ τὸν Βασιλέα νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν ἀθώτητα τοῦ ἀρχηγῆ αὐτῆς.

Περίεργον ὅμως ἐφάνη εἰς τὴν Σκουδερεῖ ὅτι ὁ Βασιλεὺς ἐφαίνετο λησιμονήσας τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, διότι, ὀμιλῶν, ὡς ἄλλοτε, μετὰ πλείστης χάριτος, περὶ διαφρῶν ἀντικειμένων μετ' αὐτῆς ὡς καὶ τῆς Μαιντιανῶν, οὐδὲ ἀπαξ κᾶν ἀνέφερε τὸ ὄνομα τοῦ πτωχοῦ ἐκεῖνου.

Ἐπὶ τέλους εἰσῆλθεν ὁ Μποντάν, καὶ ἐψέθυρισε εἰς τὰ ὠτα τοῦ Βασιλέως ὀλίγας λέξεις, ἀλλὰ τῶς ἰδουάτως ὥστε, καὶ αἱ δύο κυρίαὶ δὲν ἤδυνήθησαν ν' ἀκούσωσι τὸ ἐλάχιστον.

Ἡ Σκουδερεῖ ἔτρεμε ὄλη.

Ὁ Βασιλεὺς ἐγενθίσε διηυθύνθη πρὸς αὐτὴν καὶ εἶπε μετὰ ζωηροῦ βλέμματος.

— Σὺς συγγίχοι. Δεσποινίς, ὁ προστατεύομενος σὰς Ὀλιβιὲ Βρισσῶν εἶναι ἐλεύθερος.

Ἡ Σκουδερεῖ πνιγμένη ἐκ τῶν δεκρῶν καὶ ἀδυνατοῦσα νὰ ἐκφῆρῃ λόγον ἠέλησε νὰ βιβθῇ εἰς τοὺς πόδας τοῦ Βασιλέως, ἀλλ' αὐτὸς τὴν ἀπέτρεψε, λέγων.

— Βλέπω, Δεσποινίς, ὅτι ἐπρεπε νὰ σὰς ἔχω εἰς τὸ Κοινοβούλιον, ἵνα ὑπερασπίζῃς τὰ βασιλικά δικαιώματά μου, καθότι, μὴ τὸν Ἅγιον Διονύσιον, οὐδεὶς ἐπὶ τῆς γῆς δύναται ν' ἀντιστῆ εἰς τὴν ἐυγλωττίαν σου, ἀλλὰ, προσεθηκε, ἐκείνος, ὃν αὐτὴ ἡ ἀρετὴ λαμβάνει ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς δὲν εἶναι ὑπεράνω τῶν κατηγοριῶν τοῦ Φλογεροῦ δικαστηρίου, καὶ ὅλων τῶν δικαστηρίων τοῦ κόσμου.

Τότε μόνον ἡ Σκουδερεῖ εὖρε λέξεις ὅπως ἐκφράσῃ τὴν μεγάλην αὐτῆς εὐγνωμοσύνην, ἀλλ' ἡ Μεγαλειότης του διέκοψεν αὐτὴν λέγουσα ὅτι θερμότερα εὐχαριστία ἀνέμενε αὐτὴν ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς, ἐνθα ἐν ἐκείνῃ τῇ στιγμή, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ὁ εὐτυχὴς Ὀλιβιὲ εὕρισκετο μετὰ τῆς Μαγδαληνῆς.

— Ὁ Μποντάν, ἐπέρανε λέγων ὁ Βασιλεὺς, θέλει σὰς ἐγγειρίσει, χίλια λουδοβίκα, ἀτίνα ὡς προί-

κα θέλετε δώσει ἐπ' ὀνόματί μου, εἰς τὴν μικρὰν, ἐκν λάθῃ συζυγῶν τὸν Βρισσῶν, εἰ καὶ τὸ κατ' ἐμέ δὲν κρίνω αὐτὸν ἄξιον τοιαύτης εὐτυχίας, ἡ θέλησίς μου εἶναι ὅπως ἀμφοτέροι ἀναχωρήσωσι ἐκ Παρισίων εὐθὺς μετὰ τὸν γάμον.

Ἡ Μαρίνα καθὼς καὶ ὁ Βασιλεὺς ἐσπευσαν νὰ ἐλθοῦν πρὸς συνάντησιν τῆς κυρίας τῶν μετὰ προσώπου ἀπατραπτόντος ἐξ ἀγγαλλιάσεως, καὶ κρᾶζόντες.

— Εἶναι ἐδώ, εἶναι ἐλεύθερος!

— Ὡ πόσον εἶναι καὶ οἱ δύο ἀγαπητοί!

Τὸ εὐτυχὴς ζεῦγος ἐβίβθη εἰς τοὺς πόδας τῆς Σκουδερεῖ καὶ ἡ Μαγδαληνῆ ἱπανικημένως ἐκράζεν.

— Ὡ, ἐγνώριζον καλῶς, ὅτι ὑμεῖς, ὑμεῖς μόνον ἠδύνασθε νὰ σώσετε τὸν σύζυγόν μου. Καί, ἐπαναλαμβάναν αὐτοί, ἡ πρὸς ὑμᾶς πεποιθήσις ἦτο ἰσχυρῶς ἐγκεκραμένη ἐν τῇ καρδίᾳ μου, ἀμφοτέροι δὲ ἠσπάζοντο τὰς χεῖρας τῆς Δεσποινίδος Δεσποίνης καὶ κατέβρεχον αὐτὴν διὰ δεκρῶν τότε ἠσπάζοντο ἀλλήλους ἰπιθεβαίνοντες ὅτι ἡ οὐράνιος εὐτυχία τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἀπέπληνε ὅλας τὰς ἀνεκράστους ὀδύνας τῶν παρελθουσῶν ἡμερῶν, ὥραζοντο δὲ νὰ μὴ χωρισθῶσι ποτὲ μέγχι θανάτου.

Μετὰ ὀλίγας ἡμέρας συνεδέθησαν διὰ τῆς εὐλογίας τοῦ ἱερέως καὶ ἂν ἀκόμη δὲν εἶδε νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ Βασιλέως ὁ Βρισσῶν ποτὲ δὲν ἠθέλη παραστῆναι τὴν διαμονὴν του εἰς Παρισίους ἐνθα τὰ πάντα τῶς ζωηρῶς τῷ ἐθύμιζον τὰ κκεουργήματα τοῦ Καρδιλλιᾶ, καὶ ὅπου κατὰ περίπτωσιν ἠδύνατο τις ἐχθρῶς πρὸς αὐτὸν διακείμενος, νὰ φανερώσῃ εἰς τὴν σύζυγόν του τὸ φοβερὸν ἐκείνης μουσικῆς αὐτοῦ νὰ καταστρέφῃ διὰ παντός τὴν εὐτυχίαν τοῦ βίου του.

Εὐθὺς μετὰ τοὺς γάμους συνειδυόμενος ὑπὸ τῶν εὐχῶν τῆς Σκουδερεῖ ἀναχωρῆσε μετὰ τῆς νεαρῆς γυναίκας του εἰς Γενεύην καὶ διὰ τῆς πλουσίας προικὸς τῆς Μαγδαληνῆς ἐπιδόθη καὶ πάλιν εἰς τὸ πρῶτον ἐπαγγελματὰ του, ὅπου διὰ τῆς ἐπιτηδεύσεως καὶ τιμιότητος του, ἐξελούθησε δι' ἔτη πολλὰ, βλέπων καθημέραν συμπληρωμένης τὰς ἐλπίδης, ἃς δὲν ἠδυνήθη νὰ πραγματοποιήσῃ ὁ πατὴρ του.

Εἶχε παρελθῆ ἔτος ἐκ τῆς ἐπιχειρήσεως τοῦ Βρισσῶν ὅτι ἀνεγνώσθη περὶ τοῦ Ἀρῆ Σαβαλώ ἀρχιεπισκοποῦ Παρισίων, καὶ ὑπὸ τοῦ δικηγόρου τοῦ Κοινοβουλίου, Ἀρνώ Δ' Ανδρῆλ, προκήρυξε τις λέγουσα ὅτι, ἀκαρπώλως τις, μετανόησας, παρεδῶκεν εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἀρχὴν ὑπὸ τὴν ἐγχειρίσειαν τῆς ἐξομολογήσεως πλουσιώτατον κλοπιματικὸν θησαυρὸν ἀποτελούμενον ἐκ πολυτίμων λίθων καὶ κοσμημάτων καὶ ἐπομένως εἰδοποιεῖτο τὸ κοινόν ἵνα ὁ ἀπολέσας κόσμημα μεχρὶ τέλους τοῦ ἔτους 1680 καὶ ἰδίως ἐκ δολοφόνου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ προσβολῆς, παρουσιασθῇ ἐνώπιον τοῦ Δ' Ἀνδρῆλ καὶ περιγράφῃ λεπτομερῶς αὐτὸ, ἐκν δὲ ἡ περιγραφὴ συνειρήνη μετὰ τινος τῶν ἐπιθεμιένων νὰ τῷ ἐπιστραφῇ πᾶραυτα τὸ ἀπολεσθέν αὐτὸ.

Πολλοὶ ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ἐν τῷ καταλόγῳ τοῦ Καρδιλλιᾶ δὲν εὐρέθησαν φοιτητές, ἀλλ' ἀπλῶς ἰσχυρῶς κτυπηθέντες παρ' αὐτοῦ, παρουσιασθῆσαν ἐνώπιον τοῦ Δικηγόρου τοῦ Κοινοβουλίου καὶ ἔλαβον, οὖχι μετὰ μικρᾶς ἐκπλήξεως, τὰ πρὸ ἑτῶν ἀπολεσθέντα κοσμήματα, τὰ δὲ μὴ

ζητηθέντα ἀμειψώθησαν εἰς τὸν Νάον τοῦ Ἀγίου Εὐστάθιου.

ΤΕΛΟΣ

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ MILLET

καὶ τὰ ἔργα αὐτοῦ

(μετὰ δύο εἰκόνων)

Ἐν τῷ παρόντι ἀρθρῷ θέλομεν πραγματεῦθῃ περὶ καλλιτέχνου, ὅστις ἐκ τῶν κατωτάτων τοῦ λαοῦ στρωμάτων ἐρωόμενος κατώρθωσε νὰ καταλάβῃ μίαν τῶν πρώτων θέσεων μετὰ τῶν συγχρόνων αὐτοῦ ζωγράφων. Ὁ Millet, οὗ τὴν εἰκόνα ἐν νεανικῇ ἡλικίᾳ παραβέτομεν, ἦτο υἱὸς χωρικῶν, ἐργαζομένων ἐν τοῖς ἀγροῖς πρὸς πορισμὸν τοῦ ἱσιουσιῶ ἀρτου, καὶ καθ' ὅλον του τὸν βίον ἠναγκάσθη νὰ παλαίσῃ κατὰ τῆς πενίας καὶ παντοειδῶν στερήσεων. Μόλις ἐξελθὼν τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἐβλεπε εἰς χεῖρας τὸ πτόσον καὶ τὸ ἄρτρον καὶ αἱ ἡμέραι αὐτοῦ διερῶντο ἐν τῇ ἐπιπόνοῃ ταύτῃ ἐργασίᾳ. Ὅλαι αἱ εἰκόνας αὐτοῦ ἐπηριόσθησαν ἐκ τῶν πρώτων ἀγροτικῶν ἐντυπώσεων του, καὶ ἔχουσιν ὑποθεσις σκηνᾶς τῶν ἀγρῶν, ἃς λίαν ποιητικῶς ἀπεικόνισε διὰ τοῦ ἀμμητου χρωσπηρὸς του.

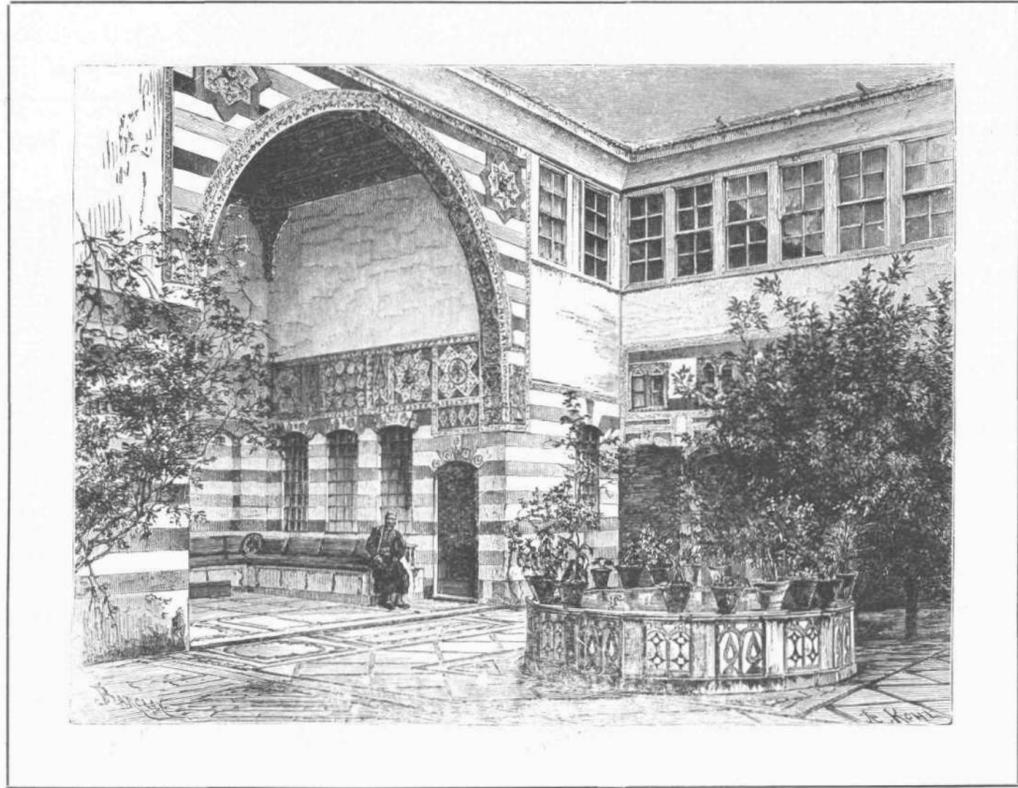
Ἐγεννήθη ὁ Millet ἐν ἔτει 1814 ἐν τῷ μικρῷ χωρίῳ Gruchy, τῷ παρὰ τὴν πόλιν Χερβούργον ἐν τῇ βορείῳ Γαλλίᾳ κειμένῳ. Ὅπισθεν ἀκρωτηρίου ἐπιπέπτοντος τὴν βόρειον θάλασσαν κείνται μικραὶ τινες οἰκίαι, καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν μονόροφος οἰκία, ἐν ᾗ ἐγεννήθη ὁ καλλιτέχνης, καὶ ἥτις φέρει σήμηρον ἐπὶ μαρμαρίνης πλακῶς τὴν ἐπιγραφὴν. α' Ἐνταῦθα ἐγεννήθη ὁ ζωγράφος Ἰωάννης Φραγκίσκος Millet τὴν 4 Ὀκτωβρίου 1814.

Τὰ πρῶτα βήματά του ἐν τῷ κόσμῳ εἶχον ὀδηγόν τὴν ἐκ μητρὸς μάμμην του, γυναῖκα πλήρη εὐφυίας καὶ ποιητικῆς φύσεως, καθότι ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ εἵλειπον ἀπὸ πρῶτας μεχρὶ ἐσπέρας ἐκ τῆς οἰκίας ἐργαζόμενοι ἐν τοῖς ἀγροῖς. Ἡ μάμμη του ἦτο ἡ ἐγείρουσα καθ' ἑκάστην τὸν μικρὸν παιδῆ ἐκ τῆς κλίνης, καὶ λέγουσα αὐτῷ, α' Σὺκος, μικρὲ μου Φραγκίσκο! πρὸ πολλοῦ τὰ πτηνὰ ἔψαλλον τὴν ὁρᾶν τοῦ Θεοῦ. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ, καίτοι χωρικός, ἦτο θαυμαστής τῶν καλλιῶν τῆς φύσεως καὶ πολλὰς ἐφίστα τὴν προσοχὴν τοῦ μικροῦ τέχνου του εἰς ὠραϊκὰ τινὰ τοποθεσίαν, βλέπων πλήρης χαρᾶς τὸν υἱὸν του ἐνθουσιαζόμενον εἰς τὰ τοιαῦτα θεάματα. Ἄλλ' ἡ οἰκογενεὶα αὐτῆ εἶχε νὰ παλαίσῃ πρὸς πλείστας ὅσας βιωτικὰς ἀνάγκας καὶ ὁ μελλὼν καλλιτέχνης δὲν ἠδύνατο ν' ἀποσπασθῇ τοῦ ἀρότρου. Ἦλθεν ὅμως ὁ καιρὸς, ὅτε ἡ πρὸς τὴν ζωγραφικὴν τάσιν τοῦ νέου χωρικοῦ ἐφανερώθη ὁ Millet ἦτο δεκαοκτὼ ἑτῶν τὴν ἡλικίαν, ὅτε ἡμέραν τινα ἐργαζόμενος ἐν τῷ ἀγρῷ εἶδε διαβαίνοντα γέροντα χωρικὸν ἐκείθεν ἀμείσως λαθῶν χάρτην καὶ μολυβδίδα ἀπεικόνισε τὸν τύπον τοῦτον τοῦ χωρικοῦ, καὶ ἐδειξε τὸ ἔσπερας τὴν αὐτοσχεδίον ταύτην εἰκόνα εἰς τὸν πατέρα του. Οὗτος παρατηρήσας αὐτὴν, τῷ εἶπε, α' Τῶρα ὅτε οἱ ἀδελφοί σου εἶναι ἱκανοὶ νὰ σὲ ἀντικατα-

στήσουν εἰς τὰ ἔργα τοῦ ἀγροῦ, δὲν ἐννοῶ νὰ σ' ἐμποδίσω περαιτέρω ἀπὸ τοῦ ν' ἀσχοληθῆς εἰς ὅ, τι ἔχεις κλίση». Καὶ ὁ Millet μεταθέσας εἰς Χερβούργον ἐπέδοθη μετὰ ζήλου εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ζωγραφικῆς, καὶ συγχρόνως ἐνησχολήθη καὶ μετὰ τὰ γράμματά, ἰδίως μελετήσας τὰ λατινικὰ καὶ εὐρισκῶν μεγάλην εὐχαρίστησιν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Βιεγγίλου. Ὅτε δὲ μετὰ τινα ἔτη ἀπῆλθεν εἰς Παρισίους, ἦτο ἀνήρ ἀρκούτως μεμρφωμένος καὶ ἀνεπτυγμένος, ὥστε νὰ δύναται νὰ συναναστρίψεται ἀνθρώπους τῶν ἀνωτέρων κοινωνικῶν τάξεων. Τὴν εἰς Παρισίους μεταθέσιν του διηκολύνη μία ἐπιγεγήρησις, ἢν τῷ ἐπειμὲ τὸ δημοτικὸν συμβούλιον τοῦ Χερβούργου. Ἐν τῷ μετὰ τὸ ὁ πατὴρ του ἀπέθανε καὶ ἡ μήτηρ καὶ ἡ μάμμη του, μαθοῦσαι ὅτι ὁ Φραγκίσκος ἐμελλε νὰ μεταβῇ εἰς Παρισίους ὠδύροντο φοβούμενοι τοὺς πειρασμοὺς τῆς μεγάλης πόλεως καὶ ἐκλαίον τὸ τε-

Ἀθήναι οἰκίᾳ ἐν Λαμοσκῷ

Ἐσωτερικὴ αὐλὴ οἰκίας ἐν Λαμοσκῷ.

κνον τῶν ὡς ἀπολώλως. Ἄλλ' ὁ Millet οὐδὲ κατὰ φρανκαὶν ὠνερόπολει περὶ τῶν διακειδῶσων τῆς πρωτεύουσῆς ὁ νοὸς αὐτοῦ ἦτο προσηλωμένος εἰς τὴν τέχνην του, καὶ ἀφύχθεις εἰς Παρισίους ἐν ἀρχῇ τοῦ ἔτους 1837, ἔγραψε πρὸς τινα φίλων του, α' Ἐφθεσα εἰς Παρισίους τὸν Ἰανουάριον Σαββάτῳ τὸ ἔσπερας ἦτον ἐκάλυπτε τὴν πόλιν. Ἐὸ φῶς τῶν φανῶν ἀμυδρὸν ἐκ τῆς ὀμίχλης, ὁ ἀτελεύτητος ἀριθμὸς τῶν ἀμαζῶν καὶ ἱππῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς, αἱ στεναὶ ὁδοί, αἱ δυσωδία τῆς πόλεως καὶ ἡ πνιγρὰ ἀτμοσφαιρα, ταῦτα πάντα καταταραχτὸν τὴν κεφαλὴν μου καὶ ἠσθανόμην εἶδος ἀ- σφυζίας. . . Ἡ πόλις τῶν Παρισίων μοι ἐφάνη ἀήδης καὶ ἀφόρητος. Κατελυσα εἰς μικρὸν ξενοδοχίον, ὅπου ἐκοιμήθην ὑπὸν ἀνήτυχον καὶ τεταραγμένον ὑπὸ ὀχληρῶν ὀνείρων ἔβλεπον τὸν οἶκον μου ἐν τῷ χωρίῳ μελογγολικῶν, ἔδωπον τὴν μητέρα μου, τὴν μάμμην μου καθήμενας παρὰ τὴν ἑστίαν, κλαίουσας καὶ δεο-

μένας όπως ατροφύω τους περισσότερους των Παρισίων...

Οι έν Παρισίους φίλοι του ούτε πολλοί ήσαν ούτε πρόθυμοι...

Έρχισε τότε η δυστυχέστερη εοχή του βίου του κατατροχόμενος...

Κατά το 1859 επέλειψαν ο Millet μίαν εικόνα, ήτις έμειλε μετὰ παρέλευσιν...

Η ΠΟΛΙΣ ZANZIBAR

EN TH ANATOLIKH AFRIKH

(μετὰ εικόνας)

Πολύς λόγος γίνεται άπό τινος έν τω τύπω περί των αποικέντων μερών της Αφρικης...

Η νήσος περιέχει μίαν μόνην πόλιν, καλουμένην και ταύτην Zanzibar...

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΗ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ

Ο εν Μεδιολάνοις διακεκριμένος καθηγητής της αστρονομίας...

λύψη το μυστήριον του πλανήτου Έρμου, του ήγγυτάτου τούτου πρὸς τὸν ήλιον...

ΓΝΩΜΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο μεγαλείτερος όλων των υποξάντων ηγεμόνων είναι η ισχύς.

MENIE

Το καλλίτερον, όπερ παρέχει ήμιν ή ιστορία είναι ο ένθουσιασμός...

ΓΑΙΤΗΣ

Η παιδαγωγία είναι τόσοσ απαραίτητος έν τω διπλωματι κθ σώματι...

ΒΙΣΜΑΡΚ

Το παράδειγμα γεννῶ τὸὺς ήρωας.

ΣΑΡΑΒΑΙ

ΕΙΡΗΝΗ Θ. ΓΚΙΚΑ

Αὐτή, ήτις μάς έδιδε χαράς άτάλειπτης, τοῦ πνεύματος...

ΔΑΚΡΥ ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΝ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΤΗΣ ΠΟΛΥΚΛΑΥΤΟΥ ΚΟΡΗΣ

ΕΙΡΗΝΗΣ Θ. ΓΚΙΚΑ

Τιαστα μάς ή οίμαξες, άγαπητή Ειρήνη; Και διά σέ άκούονται οι στεναγμοί...

Εγγύη, η νομική σταλή, να σ' έσω [μην ταχθείς]

Αὐτή, ήτις μάς έδιδε χαράς άτάλειπτης, τοῦ πνεύματος...

E. M. A.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΝ ΔΑΚΡΥ.

Όχι, όχι! μή κλάσῃς ματαίως Νέαν άγαμον, ήτις μοιραία...

Όστις άπονοσ πάντα σουδύσει, Τας καρδίας ήμῶν δε συντρέψει.

Χρόος άχαρ, χροός ήρωδεις, Είς το χῶμα αὐτοῦ τὸ κούδεις...

K. K.

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΤΗΣ

Σταθίτε!... Πρίν τῆς νει νομῆς τὸ νεκρομένο σῶμα μάς...

Κόρη καλή, κόρη γλυκεία και κόρη μαυρομάτα, στολίδι τοῦ πατέρα σου...

Κόρη καλή! Κάθε καρδιά, ποῦ σ' εἶδε, ποῦ σ' έβλεπε...

Κόρη γλυκεία, ποῦ θλίβερά κ' ή λύρα μου σέ φάλλι...

Κόρη καλή, κόρη γλυκεία, θροσούλουστη παρθένα...

ΕΙΡΗΝΗ Θ. ΓΚΙΚΑ

ΔΙΑΦΟΡΑ

Στατιστική ταχυδρομείων. Ἡ Γερμανία ἔχει σημερινὸν 19, 476 ταχυδρομεία, ἡ Ἀγγλία 17, 587 καὶ ἡ Γαλλία 7346. Κατὰ τὸ ἔτος 1889 τὰ γερμανικὰ ταχυδρομεία διεβίβασαν 65 ἑκατομμύρια ταχ. ἐπιταγῶν, δι' ὧν ἐκυκλοφόρησε κεφάλαιον 4 δισεκατομμυρίων καὶ 800 ἑκατομ. μαρκῶν, ἐν φ' ἡ Γαλλία κατὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα διεβίβασαν 21 ἑκατομ. ἐπιταγῶν, ἀποτελουσῶν κεφάλαιον 658 ἑκατ. φράγκων. Ἐν Παρισίοις ἀπαιτεῖται 1 1/2 ἢ 1 3/4 ὥρα πρὸς ἐπίδοσιν μιᾶς ἐπιστολῆς ἐντὸς τῆς πόλεως, ἐν Τουρίνῳ δὲ ἐν μιᾷ ὥρᾳ ἔχει ὁ πα. αληπτης τὴν ἐπιστολὴν του. Ἐν Γερμανίᾳ πολλάκις ἐπιστολὴ παραδιδόμενη εἰς τὸ ταχυδρομεῖον τῆς πόλεως φθάνει εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρον μόλις τὸ ἑσπέρας. Παρ' ἡμῶν δέ; Πολλάκις μετὰ 48 ὥρας!

Μέγα ὠρολόγιον. Ἐν Νέξ Ὑόρκη κατασκευάσθη ὑπὸ τοῦ Φελίξ Μάγερ μέγα ὠρολόγιον, φέρων τὸ πομπῶδες ὄνομα α' Ἐθνικὸν ἀμερικανικὸν ἀστρονομικὸν ὠρολόγιον». Ἐχει ὕψος μὲν 10 ποδῶν, πλάτος 8 ποδῶν καὶ ζυγίζει 80 στατήρας. Τὸ ὠρολόγιον τοῦτο δεικνύει ἐντὸς τῆς ὥρας τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ τὰς ὥρας δικατηρίων μεγάλων πόλεων (τῆς Βασιγκτῶνος, τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου, τοῦ Πεκίνου, τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῆς Πετροπόλεως, τοῦ Λονδίνου, τῶν Παρισίων, τοῦ Βερολίνου, τῆς Βιεννης κτλ.). Ἐν αὐτῷ σημειοῦται ἡ πορεία τῶν πλανητῶν. Ὅσακις κτυπᾷ ἡ ὥρα ἀρχεται παζοσα μουσική, καὶ ἡ μορφή τοῦ Βασιγκτῶνος ἐγείρεται ἐκ τῆς ἑδρας τῆς. Ταυτοχρόνως ἀνοίγεται πρὸς τὰ δεξιά ὑπὸ ὑπηρετοῦ ἐν στολῇ (κούκλας) μικρὰ θυρίδες, ἐξ ἧς ἐξέρχονται ὅλοι οἱ μέχρι τοῦδε ὑπάρχοντες Πρόεδροι τῆς Ἀμερικανικῆς Ὁμοσπονδίας. Αἱ κούκλαι αὗται, ἔχουσαι τὴν ὁμοιότητα τῶν προσώπων, διαβαίνουν πρὸ τοῦ Βασιγκτῶνος καὶ ὑποκλίνονται, μεθ' ὃ ἐξέρχονται δι' ἐτέρας θυρίδας πρὸς ἀριστερά. Ἀφ' οὗ τελειώσῃ ἡ πομπὴ αὕτη ὑπὸ τοὺς ἥχους τῆς μουσικῆς ὁ Βασιγκτῶν κἀθηται πάλιν. Τὰς ὥρας δεικνύει σκελετὸς ἀνθρώπινος, τὰ 3/4 ἀνὴρ (κούκλα), τὰς 1/2 νεανίας καὶ τὰ 1/4 παῖς. Ἐκκλησία τις τῆς Βοστώνης προσέφερε διὰ τὸ καλλιτέχνημα τοῦτο 45 χιλ. δολλαρίων ὁ κατασκευαστὴς ζητεῖ διὰ τὸ γιγαντιαῖον ὠρολόγιόν του 50 χιλιάδας.

Σπουδαία ἀνακάλυψις. Ὁ γνωστὸς Ἀμερικανὸς λόγιος καὶ Αἰγυπτιολόγος Wilbour ἠγόρασεν ἐν Λουξῶρ (ταῖς ἀρχαίαις Θήβαις) τῆς Αἰγύπτου λίθον περιέχοντα 32 στήλας ἱερογλυφικῶν γραφῶν, ἀναφερομένων εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἰωσήφ ἐν Αἰγύπτῳ. Τὸ κείμενον τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἀναφέρει τὸ ὄνομα ἀγνώστου μέχρι τοῦδε Φαραῶ, καὶ ἀφηγεῖται ὅτι κατὰ τὸ 14ον ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ ἐν λόγῳ ἡγεμόνος

Χίτσε (Ἰωσήφ) τις κατάρθωσε διὰ διαφόρων μέσων ἡ ἀποσοδήσῃ μέγαν κίνδυνον προερχόμενον ἐκ τῆς ἐπὶ ἑπτὰ ἔτη διαρκούσης σιτοδείας συνεπιείξ τῆς ἐκλειψάσης πλημμύρας τοῦ Νεῖλου. Τὸ συμβᾶν τοῦτο ἔχει ἀποδειχθέντος σχεῖν πρὸς τὰ ἑπτὰ σιτοδείας ἔτη τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἃ προανήγειλεν ὁ τριακονταετής τότε Ἰωσήφ. Ἦδη ἐν προηγουμένη ἐπιγραφῇ εὑρεθείσῃ ἐν τινὶ τάφῳ παρὰ τὸ Ἐλ-Κάβ καὶ ἀνηκούσῃ εἰς τοὺς μεταξὺ 1800 καὶ 1700 πρὸ Χρ. χρόνους, γίνεται λόγος περὶ «τῶν ἑπτὰ ἐτῶν τῆς πείνης» τὰ ὅποια ἐνέσκηψαν τότε ἐν Αἰγύπτῳ. Διὰ τῆς νέας δὲ ἐπιγραφῆς μανθάνομεν τὸ ὄνομα τοῦ ἡγεμόνος, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου ὁ Ἰωσήφ μεταβὰς εἰς Αἴγυπτον προσέειπε τὴν θεομηνίαν. Διὰ τοὺς ἐνασχολουμένους εἰς τὴν μελέτην τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἡ ἀνακάλυψις αὕτη ἔχει μεγίστην καὶ ἀπροσδόκητον σπουδαιότητα.

ΩΡΑΙ ΣΧΟΛΗΣ

Αἶνιγμα 658.

Εἰς τὴν περιγραφὴν μου
ἐλάχιστ' ἂν προσέχης,
Εὐκόλον καὶ τὴν λύσιν
καὶ πρόχειρον θὰ ἔχης.
Ἄνάγκην ἐμοῦ ἔχει
τὸ ἡμῖν τοῦ κόσμου,
Τὸ ἡμῖν τὸ ἄλλο
σχεδὸν δὲν μὲ γνωρίζεις.
Μορφὰς ἔχω ποικίλας,
κενὸς πλὴν εἰμ' ἐντὸς μου.
Τὸ σχῆμά μου ὁ ἔχων
ἀνάγκην μου δορίζει.
Εὐγένειαν δὲν ἔχω,
οὔτε καὶ τίτλους φέρω,
Εἰς τιτλοφόρους ὅμως
ἐκδούλευσιν προσφέρω.
Ἄνωθεν βασιλέων
καὶ ἰσχυρῶν ὑποῦμαι.
Κ' εἰς φιλοφρονήσεις
προθύμως ταπεινοῦμαι.
Πρὸς εὐγενεῖας τύπους
μεγάλην ἔχω κλίσιν,
Ἄλλὰ εἰς τὰς αἰθούσας
παύω νὰ ἦμ' εἰς χοῦσιν.

Αἶνιγμα 659.

Τίς δύναται νὰ ἀφηγηθῇ
τοὺς ἄθλους τοὺς πολλοὺς μου;
Μὲ τὴν πολλὴν τὴν λάμπην μου
θαμβῶ καὶ τοὺς ἐχθροὺς μου.
Ὁ κάτοχός μου εὐτυχῆς
εἰς τὸνομά μου θύει,
Κ' ἐντὸς ζοφώδους φυλακῆς
πολλάκις μὲ ἐγκλείει,
Ὅπως μὴ μ' ἴδῃ φθονεροῦ
ἢ καὶ κακούργου βλέμμα.

Καὶ ὅμως κ' ἐν τῇ φυλακῇ
ἔχω ἰσχὺν καὶ στέμμα
Ἄνάγκην μ' ἔχει βασιλεύς,
μ' ἔχει καὶ ἰδιότης,
Κι' ὁ χωρικός, καὶ ὁ βοσκός,
ὡς καὶ ὁ στρατιώτης,
Ἐγὼ συνδράμω ὄσφρανά,
παρηγορῶ τὰς χήρας,
Στολίζω τὴν νεότητα
καὶ βοηθῶ τὸ γῆρας.
Ἐπίσταμαι μὲν κάποτε
δεινὰς μεταμορφώσεις,
Καὶ ἔκων περιπλέκομα,
εἰς πλείστας περιπτώσεις,
Ἄλλ' ὅμως εἶμαι πάντοτε
ἀκέραιον καὶ πλήρες,
Καὶ μὲ θαυπεύουν προθύμοι
αἱ τῶν ἀνθρώπων χεῖρες.

Αἶνιγμα 660.

Βροντώδη ἔχω τὴν φωνήν,
τὸ βᾶδισμα βροντῶδες.
Τέρας δὲν εἶν' ἐπὶ τῆς γῆς,
ὅσον ἐγὼ, φορικῶδες.
Ὅς ὅφισ περιστρέφουμαι
εἰς δάση, πεδιάδας,
Καὶ λόφους περιέρομαι,
καὶ σκοτεινὰς λαγκάδας.
Ἐν τῇ ὄργῃ μου ἐξαλλοσ
ὄρουῶ, λυσσῶ, ἀφορίζω,
Καὶ καταροῖπτω μέγαρο
κι' οἰκήματα κρημνίζω.
Ἐνώπιόν μου φεύγουσι
καὶ ἀνθρώποι καὶ κτήνη—
Ἄφρευκτον ἔχει ὀλεθρον
ἂν τις ἐμπρός μου μείνῃ.
Καὶ ὄρη ὑπερήφανα
θ' ἀνέτροπ' ἢ ὄργῃ μου,
Ἄν ἦτο ἡ διάορκια
ὅποια κι' ἡ ὄργῃ μου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ προηγ. τεύχει αἰνιγμάτων

Αἶνιγματος 655

Αἶνιγματος 656

Ἡ γῆ.

Τὸ οὐδ.

Αἶνιγματος 657

Ὁ πετεινός.